

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

2

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

2

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 2

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

EVENTYR

Teltturen

De grønne frøers land

Den omvendte kalender

Dengang verden gik i stå

Møgdukkerne

De svenske trolde

Motorcyklen der for vild

Vinterkongen

Manden med overskægget

Forfatterne

Lidt om Eventyrlige frikvarter

TELTTUREN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en pige, der boede hjemme hos sin mor og far. Det gør de fleste piger, så det var der jo ikke noget mærkeligt ved. De boede i sådan et af de der parcelhuse i et af de der villakvarterer. Altså, helt almindeligt. Pigen hed Pige – og det var til gengæld ikke så almindeligt.

Piges far var friluftsentusiast. Ved du hvad det er? En friluftsentusiast er sådan en der elsker friluftsliv. Altså, at gå tur i skoven, og lave mad over bål, og den slags. Slet ikke som hjemme i parcelhuset. Når Piges far var på tur, skulle det være primitivt. Det kunne han godt lide. Primitivt er sådan et lidt finere ord for noget der er 'bøvlet'. Og nogle gange også 'ulækkert' – som hvis der for eksempel kravler myrer rundt i leverpostej og den slags.

Nu havde faren så bestemt at han ville prøve at sove i telt i skoven. Det havde han hørt skulle være så dejligt. Og fordi han gerne ville give sin datter noget der var dejligt, havde han bestemt at hun skulle med.

Pige syntes overhovedet ikke at det var en god idé. Hun kunne slet ikke se hvad der skulle være dejligt ved

at sove ude i en skov, når hun faktisk havde sit eget værelse og en god seng. Hun sagde også til sin far, at det havde hun egentlig ikke lyst til, men det var som om han ikke rigtigt hørte det. Sådan var det tit med Piges far. Hvis han havde bestemt noget, så blev han ligesom lidt døv, når man prøvede at snakke ham fra det.

Det blev fredag, den dag Piges far havde bestemt at de skulle på telttur, og hun fik fri fra skole. Normalt ville hun skynde sig hjem fra skole og holde weekend. Men det var som om hun ikke havde helt så travlt netop denne fredag. Det der telthalløj, gad hun bare ikke.

”Hej,” sagde en dreng fra hendes klasse. ”Skal vi følges?”

”Det kan vi da godt,” svarede hun og trak på skuldrene.

”Er der noget galt?” spurgte drengen. ”Du ser helt trist ud.”

”Det er fordi jeg skal på telttur med min far, og det gider jeg bare overhovedet slet ikke.”

”Årh!” sagde drengen. ”Bare det var mig der skulle på telttur med min far. Men sådan noget synes han er åndssvagt.”

”Måske skal vi bytte far?” sagde Pige, og smilede skævt.

”Hæ-hæ,” sagde drengen. Og det kunne jo betyde hvad som helst.

Da Pige kom hjem, stod hendes far allerede klar ude i indkørslen. Han havde sit friluftstøj på. Der skulle åbenbart noget særligt tøj til for at man kunne tage på telttur.

”Er du klar?” spurgte han ivrigt.

”Mmm...” sagde Pige.

”Godt,” sagde hendes far. ”Det var fint.” Nogle gange var han ikke bare døv, når man ville noget andet end ham, men han hørte også lige præcis det han ville høre. Og lige der hørte han at Pige sagde: ”JAAAAH!!!” - og det gjorde hun jo slet, slet ikke.

Så kørte de ud til det der natur, faren var så vild med, og som Pige var temmelig ligeglad med.

Da de havde kørt et stykke tid, drejede faren ind på en skovvej, og standsede bilen på en lille parkeringsplads for enden af den.

”Så er vi her,” sagde han glad, og slukkede motoren.

”Hvor?” spurgte Pige.

”Ja altså, her,” sagde faren og slog ud med armene.

”Ude i naturen.”

Pige sagde ikke noget. Hun kiggede bare ud ad vinduet. Det var faktisk ret pænt det der natur. Helt grønt, og med træer over det hele.

”Kan vi ikke bare nøjes med at gå en tur?” spurgte hun forsigtigt.

”Nej!” sagde hendes far lykkeligt, og klaskede hænderne i rattet. ”Det kan vi slet ikke nøjes med. Vi skal være ét med naturen. Det er det bedste der findes.”

”Hvordan ’ét med naturen’?” spurgte Pige.

”Vi skal være en del af den. Finde tilbage til urmennesket,” sagde han.

Pige gad ikke engang spørge hvad et ’urmenneske’ var for noget. Det var vel bare en urmager, eller sådan noget, selvom hun ikke helt forstod hvorfor der skulle være urmagere i skoven.

Da de havde gået et godt stykke tid, og var kommet langt ind i skoven, sagde faren pludselig at de skulle slå

lejr. Og så lagde han alt sit grej fra sig i skovbunden. Pige syntes godt nok man skulle bruge mange ting for at være ét med en urmager, eller hvad det nu var, men sådan var det nok.

”Vil du hjælpe mig med at slå teltet op?” spurgte Piges far.

Næh, tænkte hun.

Faren samlede teltstænger og trak teltet over dem, og hamrede pløkker i jorden med en sten. Pige vidste ikke helt hvad hun skulle gøre for at hjælpe, og hendes far var så optaget af teltet, at hun ikke ville forstyrre ham. Så hun hjalp slet ikke.

”Hvis du henter noget brænde,” sagde faren. ”Så gør jeg vores senge klar.”

”Hvor kan man hente brænde,” spurgte Pige, og så sig omkring.

”Hvad?” sagde hendes far. ”Det kan du da hente over det hele. Vi er inde i en skov. Den er faktisk lavet af brænde.”

Pige trak på skuldrene og gik længere ind i skoven for at finde noget brænde. Det var faktisk ikke så svært. Der lå jo pinde og grene over det hele, så hun begyndte at samle dem sammen. Det var faktisk lidt hyggeligt, sådan at gå og finde brænde, men hun prøvede på at lade være med at tænke på det. Nu havde hun jo ligesom bestemt sig for at hun ikke gad det telthalløj, og så duede det ikke at synes det var hyggeligt.

Da det blev aften, byggede Pige og faren et bål, og tændte det. Så fandt han nogle gryder og tallerkener frem, og begyndte at lave mad.

Pige sad og surmulede. Det var svært, for det blev faktisk mere og mere hyggeligt, for bålet lunede og knitrede, og maden duftede meget bedre end hjemme i

køkkenet. Det var virkelig irriterende, når nu man helst ville være sur. Men sådan er det jo nogen gange. Så kan man blive nødt til at tage sig sammen, for at være sur. For hvis man tænker over det, så er der som regel alt for meget at være glad for.

”Så er der mad!” sagde faren, og rakte hende en tallerken med nogle pølser han havde stegt over bålet. Der var også et stykke brød og noget salat og alt muligt. Det her ’primitiv’ var godt nok lækkert. Og Pige var sulten. Hendes far fortalte hende at det var fordi hun var ude i den friske luft. Så blev man så dejligt sulten.

Det bedste ved ’primitiv’ var, at man ikke skulle vaske op. De tog bare nogle blade fra træerne, og tørrede det værste af tallerkenerne. Og så var det det. Ikke noget med viskestykker og vand og børste og sæbe. Det var fedt! Og lidt sjovt, faktisk.

”Det var dejligt,” sagde faren, og lænede sig tilbage mod et træ.

Pige lænede sig også mod et træ. Det var faktisk dejligt. Øv.

”Nu skal vi fortælle løgnehistorier,” sagde faren. Og så fortalte han den værste løgnehistorie Pige nogensinde havde hørt. Den var vildt sjov, og hun kunne ikke lade være med at grine. Hun prøvede at lade være, men det virkede slet ikke. Farens løgnehistorie var bare for sjov.

Bagefter var det hendes tur, og hun fortalte en frygtelig historie om dengang hun malede sin billedkunstlærer grøn. Det havde hun selvfølgelig aldrig gjort, men det skulle jo være en løgnehistorie, så hun løj det bedste hun kunne. Hendes far grinede meget højt af historien. Han syntes den var vildt god.

Og sådan sad de længe og løj og snød og grinede og hyggede sig. For det var faktisk hyggeligt. Pige bestemte sig for, at hun ikke gad være sur mere. De havde det simpelthen for sjovt og hyggeligt til at det gav mening at være sur.

Da det blev sengetid, kravlede de ind i teltet og ned i soveposerne. Det var dejligt. Og der var hyggeligt inde i teltet. Men der var godt nok mange lyde som Pige ikke vidste hvad var. Hun blev faktisk lidt bange for nogen af dem.

”Hvad var det?” hviskede hun, da der lød et højt knæk udenfor teltet.

”Det var vist bare en bjørn,” sagde faren.

”HVAD?!?!?” hviskede Pige meget højt. ”EN BJØRN?!?”

Så begyndte faren at grine. Og så kom hun også til at grine.

”Det var dagens sidste løgnehistorie,” sagde han.
”Der er nemlig ingen bjørne her i landet.”

”Hvad var det så?”

”Det var måske et rådyr, eller en ræv, eller noget,” sagde han og gabte.

”EN RÆV?!” højthviskede Pige.

”Altså, ræve gør os ikke noget, men jeg kan godt jage den væk, hvis det er,” tilbød faren.

Pige nikkede. Det måtte han meget gerne.

”BLUDDER-BLUDDER-BLUDDER-
BLUDDER!!!” råbte faren og slog på teltet.

Udenfor kunne de høre et eller andet dyr drøne ind i skoven, og Pige begyndte at grine. Så grinede faren også. Og det blev de ved med, lige til de faldt i søvn.

De sov hele natten, uden at blive vækket af hverken bjørne eller elefanter. Og det var jo sådan set godt nok.

Både Pige og faren, hyggede sig hele næste dag. Han lærte hende alt muligt om naturen. Det var helt utroligt hvad han vidste om den slags. Det var Pige slet ikke klar over. Han kunne kende forskel på de forskellige fugle, og træer og planter, og det var meget sjovere når faren lærte hende de ting, end når de havde Naturteknik i skolen.

Da de havde hygget hele dagen og aftenen, og sovet en nat mere, skulle de hjem. Det var Pige ikke meget for, men det blev de jo nødt til. Næste dag skulle hun i skole, og faren skulle på arbejde, så det kunne jo ikke være anderledes. Men Pige håbede at de snart skulle afsted igen. Hun havde lært rigtig mange spændende og sjove ting på deres telttur. Men det bedste hun havde

lært var, at hvis man skal være sur over noget, så skal man skynde sig at være det inden man finder ud af hvad det egentlig er. For når man først finder ud af det, er det jo som regel rigtig sjovt. Og hvem gider være sur over noget der er sjovt?

DE GRØNNE FRØERS LAND

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang et lille land. Det var et dejligt lille land, og når det ikke var vinter, så var det sommer. Dem der boede i landet var frøer. Grønne frøer, og sådan kunne de bedst lide det. Det meste af det lille land var en sø, og når frøerne havde fri fra arbejde, svømmede de rundt i søen og nød livet.

Ved søens bred lå en lille by der hed Frørup, og der boede forskellige grønne frøfamilier i Frørup. En af familierne, der hed familien Jensen, boede i et hyggeligt hus med en lille have. Ude i haven stod en flagstang, og hver dag hejste familien landets grønne flag. Normalt flagede man kun når der var fest, men familien Jensen syntes at hver dag var en fest, så de flagede hver dag.

Frøfar og frømor havde to frøbørn. Børnene gik i skole, og frøfar og frømor gik på arbejde. Frøfar var arkæolog og frømor var sosu-assistent. Ved du hvad det er?

En arkæolog er sådan en der graver huller i jorden, for at finde ting fra gamle dage, og en sosu-assistent er sådan en der hjælper gamle frøer med at gøre rent og den slags. Altså, det er ikke fordi familien Jensen har noget specielt at gøre i det her eventyr, men jeg synes

lige at jeg ville vise dig at de grønne frøer var lige så almindelige som du og jeg og vores familier.

I Frørups andre huse boede andre grønne frøfamilier, ligesom familien Jensen. Alting var som det altid havde været, og alle hyggede sig.

Der var dog én ting der ikke var så godt. Deres sø var ved at gro til i planter og skidt. Men der var ikke rigtigt nogen der havde lyst til at gøre noget ved det. Det var jo et kedeligt arbejde, og det var også hårdt – og så blev man beskidt af det. Så der var ikke lige nogen der mente at de selv skulle gøre noget ved det. Men når de grønne frøer sådan mødtes ved søen, eller snakkede over hækken derhjemme, brokkede de sig over, at der ikke var nogen der gjorde noget ved det. Men bortset fra skidtet i søen, havde de det jo egentlig

meget godt. Og så slemt var det vel heller ikke med de planter i søen. Man kunne jo bare svømme udenom.

Så en dag, skete der noget der aldrig var sket før. Noget der kom til at vende op og ned på de grønne frøers liv, og på de grønne frøers land. Der skete nemlig det, at der kom en flok blå frøer ind i landet.

De grønne frøer kiggede på de blå frøer, og vidste ikke rigtigt hvad de skulle mene om det. Hvorfor kom der pludselig blå frøer, og hvor kom de fra? Hvad ville de i de grønne frøers land?

Nogle af de grønne frøer skyndte sig at skælde ud over de blå frøer. De havde ikke noget at gøre i deres land, syntes de. Nu gik det lige så godt, og alt var skønt og grønt, og så kom de blå frøer og lavede om på det

hele. Det gik virkelig ikke. De blå frøer skulle bare se at komme hjem, skulle de.

Andre af de grønne frøer tog det lidt mere med ro. De mente, at man da lige kunne spørge de blå frøer hvad de ville, og hvorfor de var kommet.

Der var også nogen der syntes at det var dejligt at der kom frøer med en anden farve. De kunne godt lide farver, og syntes at der godt nok var meget grønt i frøernes land. Og grøn var da også en flot farve, ingen tvivl om det, men andre farver kunne også være pæne.

Den grønne frøkonge i de grønne frøers land, gik ud for at møde de blå frøer. Bare lige for at høre om der var noget han kunne hjælpe med, og for at høre hvad de ville, og sådan.

De blå frøer talte i munden på hinanden og viftede med alle fire ben mens de talte. Den grønne frøkonge fattede ikke et ord af hvad der blev sagt. Han var vant til at man talte én ad gangen, og at man stod stille mens man gjorde det. Så han så helt forvirret på sin statsminister, der var taget med ud at møde de blå frøer.

”Forstår du hvad de siger?” spurgte den grønne frøkonge.

”Jeg forstår ikke et kvæk,” sagde den grønne statsministerfrø.

Så rakte frøkongen et ben i vejret. ”STILLE!” råbte han. ”EN AD GANGEN, FOR DEN DA!”

Så kom en af de blå frøer hen til kongen og bukkede for ham.

”Goddag, kong frø,” sagde den blå frø. ”Jeg hedder Mumbadum, og jeg kommer fra de blå frøers land. Vores land er en ørken, med masser af dejligt sand. Vi blå frøer elsker sand, og kunne aldrig finde på at forlade landet. Men nu har det regnet i tre år, og vores sandland er blevet til et vandland. Der er mudder over det hele, og vores huse er skyllet væk. Vi har ikke mere mad, og de gamle frøer siger, at de aldrig har set noget lignende. I sidste uge kom der så et ekstra voldsomt regnvejr, og vi blev nødt til at flygte. Derfor er vi kommet til jeres dejlige land, for at høre om vi må bo her indtil vores ørken er blevet tør igen?”

”Næmendetvardaskrækkeligt!” sagde frøkongen, og inviterede de blå frøer til at bo i de grønne frøers land så længe de havde lyst. Og det var jo pænt af kongen at hjælpe de blå frøer. Det var jo noget frygteligt noget

med deres land, så selvfølgelig syntes han at de skulle hjælpes. Desuden var der masser af mad i søen, og de kunne nok også finde nogle huse som de blå frøer kunne bo i. Det skulle nok gå, mente kongen. Faktisk kunne det blive helt hyggeligt, at møde frøer fra et land, der var så forskelligt fra kongens eget.

De blå frøer takkede kongen mange gange, og flyttede ind i de grønne frøers land. De syntes godt nok at det var meget anderledes at bo hos de grønne frøer, men de prøvede at vænne sig til det. Nogle gjorde meget for at vænne sig til det, og andre gjorde knap så meget. Og det er jo sådan det er med frøer. De er forskellige alle sammen.

Der var endda nogle af de blå frøer der tilbød at rydde op i de grønne frøers sø.

Men de grønne frøer, de var ikke glade. Nu gik det lige så godt med de grønne frøer i de grønne frøers land. Hvad skulle det så gøre godt for at invitere blå frøer til at bo hos dem? De passede jo ikke ind i alt det grønne. Derfor var der nogen af de grønne frøer der mente at det var vigtigt at de blå frøer lærte at blive grønne. Faktisk mente de, at de blå frøer skulle sørge for at blive grønne, hvis de skulle være i deres land. Så kunne altid de blive blå igen, når de engang rejste hjem. Ikke før. Indtil da skulle de være grønne, og så skulle de i øvrigt også have skyld for alt det dårlige der skete. Hvis det regnede, var det de blå frøers skyld, og hvis det ikke regnede, var det også deres skyld. Så de skulle bare ud.

Andre grønne frøer brokkede sig over at de blå frøer tog deres arbejde med at gøre søen ren, og spurgte hvad de så selv skulle lave? Var der mon nogen der havde tænkt på det, spurgte de. Det var lidt fjollet, for før de

blå frøer kom, gad de jo ikke rense søen og blive beskidt og sådan. Men nu hvor søen faktisk blev gjort ren, var det også galt. Det var lidt som om at nogle af de grønne frøer havde det bedst, hvis de kunne brokke sig. Så gjorde det knap så meget at det de brokkede sig over, ikke rigtigt gav mening.

Der var også grønne frøer der syntes at det var synd for de blå frøer at deres land var blevet ødelagt, og spurgte om der var noget de kunne hjælpe dem med.

Så de blå frøer havde virkelig vendt op og ned på de grønne frøers land, og de grønne frøer blev mere og mere uenige med hinanden, og de blå frøer blev mere og mere forvirrede over hvad det var der skete. Nogle af de blå frøer blev så forvirrede, at de begyndte at gøre virkeligt dumme ting, og det passede de grønne frøer

rigtigt godt. I hvert fald de af dem der syntes at de blå frøer bare skulle se at rejse hjem.

En dag gik statsministeren ind på kongens kontor. ”Det her går jo ikke,” sagde han til kongen. ”Vi må gøre noget.”

Kongen nikkede. Han var nemlig helt enig med statsministeren i at der skulle gøres noget. Men hvad?

”Jeg tænker,” sagde kongen og så ud som om han virkelig tænkte meget. ”At det største problem er, at de blå frøer er blå. Hvis de var grønne, sådan som rigtige frøer er, ville der ikke være nogen der lagde mærke til at de var her.”

Nu nikkede statsministeren. Det var han enig i.

”Derfor, tror jeg at det vil være en rigtig god idé, at bestemme at alle blå frøer, skal males grønne.”

”Aaarrhh...” sagde statsministeren.

”Hvad mener du med, ’Aaarhh...?’” spurgte kongen.

”Ja, altså, de bliver jo ikke grønne af at vi maler dem,” sagde statsministeren.

”Det gør de da,” sagde kongen. ”De bliver da grønne.”

”Jo,” sagde statsministeren. ”De bliver grønne udenpå, men de er jo stadig blå nede under den grønne farve.”

Det kunne kongen godt se. Det var måske ikke så smart at begynde at male frøer der havde en anden farve end folk var vant til. Derfor bestemte han sig for at holde en tale for alle frøer i landet, både blå og grønne.

”Kære grønne frøer, og kære blå frøer,” sagde kongen. ”Fra i dag af skal alle opføre sig ordentligt. De grønne brokkerøve skal holde op med at brokke sig, og

de blå der går rundt og gør dumme ting, skal holde op med det.

Vi grønne frøer har ikke bedt de blå om at komme til vores land, og de blå har ikke bedt om at deres land skulle ødelægges. Derfor er det fra i dag af, forbudt at opføre sig dårligt. Basta!”

Normalt klappede alle begejstret, når kongen havde holdt en tale. Men efter den her tale, var der nogen slet ikke klappede.

Men som tiden gik, vænnede de grønne og de blå frøer sig til hinanden. Nogle af dem vænnede sig så meget til hinanden, der begyndte at dukke grøn- og blåstribede frøer op. Det var i de huse hvor frøfar var grøn og frømor var blå, eller omvendt.

Selvfølgelig var der stadig nogen der brokkede sig, og selvfølgelig var der stadig nogen der gjorde dumme ting. For der vil altid være brokkerøve og dumrianer i verden. Men i det store og hele, fandt man ud af det. Mange af de grønne og blå, fandt også ud af at de kunne lære meget af hinanden. De begyndte for eksempel at mødes og lave mad sammen. De grønne syntes godt nok til at begynde med at de blås livretter var lidt for klamme, og de blå syntes at de grønnes livretter ikke rigtigt smagte af noget. Og så begyndte de at blande tingene, og lavede noget mad som alle kunne lide. For ingen af dem var det som det plejede, men det er jo heller ikke altid dårligt.

DEN OMVENDTE KALENDER

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dame der havde en kalender. Du ved, sådan en man kan slå op i for at se hvilken dag det er, og skrive alt det man skal huske, og sådan.

Da det var ved at være nytår, tænkte hun at hun hellere måtte få en ny kalender. Altså en kalender med alle de måneder og uger og dage der ville komme i det nye år, så hun kunne skrive alt det ind hun skulle huske i løbet af året.

Så hun gik ned til boghandleren på hjørnet af den gade hun boede i. Der købte hun en ny kalender som hun tog med hjem.

Da det havde været nytårsaften, og hun vågnede næste morgen, var det den 1. januar. Den dag det nye år begynder. Så hun stod op, spiste noget morgenmad og børstede sine tænder. Da det var klaret, satte hun sig ved sit skrivebord, og fandt den nye kalender frem. Hun havde ikke kigget i den da hun købte den. Hun havde altid haft en kalender, så hun vidste godt hvordan sådan

en så ud, og så var der jo ingen grund til at kigge i den nye. Den ville jo være magen til alle de andre kalendere hun havde haft i tidens løb. Men måske skulle hun alligevel have kigget i den, inden hun købte den. Den her kalender var nemlig ikke som nogen af de andre kalendere hun nogensinde havde haft. Den begyndte med d. 31. december, som jo er nytårsaften, og så gik den baglæns.

Øv, tænke damen da hun lukkede kalenderen op. Nu havde hun lige glædet sig til at skrive alt det ind i den som hun skulle huske, og så duede den ikke. Nå, men så må jeg jo ned til boghandleren og få den byttet, sagde hun til sig selv, og gik ud i gangen og tog sin frakke på. Da hun kom ned til boghandleren, var døren låst. Der sad et skilt i vinduet hvor der stod at forretningen var lukket d. 1. januar. Så hun måtte tage den omvendte

kalender med hjem igen, og vente til næste dag med at få den byttet.

Da hun var hjemme igen, lagde hun kalenderen på skrivebordet. Så satte hun sig på sin skrivebordsstol og kiggede på den. Damen havde den tradition, at hun hvert år den 1. januar, skulle begynde på en ny kalender, og hun kunne ikke rigtigt finde ud af hvad hun så skulle lave, nu hvor hun havde fået en kalender med fejl i.

Og mens hun sad der og kiggede på den omvendte kalender, fik hun en idé. Faktisk en udmærket idé, skulle man mene. Jeg kan da bare starte bagfra, og gøre det omvendt, tænkte hun, og samlede kalenderen op for at tjekke at den 1. januar var den sidste dag. Det var den. Fint, tænkte hun. Så bruger jeg den bare alligevel. Bare omvendt.

Hun blev helt glad over sin gode idé, og over at hun alligevel kunne komme til at skrive i kalenderen. Også selvom det var modsat af hvad hun plejede.

Så hun begyndte at skrive i kalenderen, og hyggede sig med det resten af dagen. Hun hyggede sig så meget, at hun hentede et glas vin som hun sad og drak lidt af mens hun skrev i kalenderen. Jeg har aldrig rigtigt forstået hvorfor voksne drikker vin, når de skal hygge sig. Altså, jeg er voksen, men jeg synes at vin smager lidt af tis. Så for mig er det bestemt ikke hyggeligt at drikke vin. Men det var det altså for hende her, og så skal hun jo have lov til det.

Da det blev aften og hun skulle i seng, passede det med at hun var færdig med at skrive i kalenderen. Hun havde skrevet hvornår alle dem hun kendte havde fødselsdag, hvornår hun skulle på ferie og købe

julegaver og fødselsdagsgaver og alt det andet de voksne skriver i deres kalendere for ikke at glemme det.

Da hun stod op næste dag, kiggede hun i sin nye omvendte kalender, for at se om der var noget hun skulle huske den dag. Men hun kom til at slå op i den ligesom hun plejede at slå op i en kalender. Og det skulle hun aldrig have gjort!

I en rigtig kalender ville der jo have stået at det var den 2. januar. Men fordi den her kalender var omvendt, stod der at det var d. 31. december. Nytårsaften.

Det var da underligt, tænkte damen, der helt havde glemt at kalenderen var omvendt. Jeg synes da lige at det har været nytårsaften – og det havde det jo også. Nå, tænkte hun så, hvis der står i kalenderen at det er

nytårsaften, så må jeg jo hellere få købt nogen raketter og bordbomber, så jeg er klar til i aften. Og så gik hun ned til købmanden og købte raketter og bordbomber. Købmanden skulle godt nok ud på lageret og hente dem, for de var jo pakket væk.

Da det blev aften, tændte damen for fjernsynet og hørte dronningens nytårstale. Så spiste hun noget god mad og fyrede bordbomber af, og da klokken blev 12, gik hun ud og skød raketterne af.

Næste dag, stod der i kalenderen at det var d. 30. december. Damen rynkede panden, det var da underligt. Det skulle jo være d. 1. januar. Men hvis kalenderen sagde at det var d. 30. december, så var det nok rigtigt. Kalenderen vidste jo meget mere om at være kalender end hun gjorde.

Da der var gået nogle flere dage, var det pludselig juleaften igen. Nå, tænkte damen, jamen så må jeg jo hellere pynte juletræet og købe en julegave til mig selv. Så hun pyntede juletræ og købte en julegave til sig selv. Et dejligt varmt halstørklæde købte hun, og skyndte sig at pakke det ind uden at kigge for meget på det, så hun ville blive overrasket når hun åbnede pakken om aftenen.

Og sådan gik det resten af året. Alting kom i den forkerte rækkefølge. Man kan sige at tiden gik baglæns for damen, og da det blev hendes fødselsdag skulle hun i virkeligheden være fyldt 35 år. Men fordi det hele gik baglæns gik hun ikke fra 34 til 35 år, men fra 34 til 33 år.

Nå-da-da, tænkte damen. Der blev jeg da vist lige et år yngre. Og det gjorde hun.

Og dagene gik, og månederne gik, og årene gik. Bare baglæns. Og da der var gået nogle år, var damen 25 år gammel. Så blev hun 18 år, så 13, så 9 og 7. Og nu var damen ikke længere en dame, men en pige.

Alle hendes venner var blevet ældre, sådan som man jo skal, og de gad ikke længere være sammen med hende. De syntes hun var blevet for barnlig, når nu de selv var blevet endnu mere voksne end de nogensinde havde været før.

Nå, tænkte pigen, det er også lige meget. Der er jo ikke noget galt med at være barnlig når man er et barn. Det giver faktisk rigtig god mening.

For mange år siden, dengang hun var voksen, holdt hun af at læse kloge bøger om madlavning og om hvordan man fik et bedre liv og sådan. Hun holdt også

af at se nyheder i fjernsynet. Hun kunne sådan set stadig godt lide at læse, men det var bare sværere nu, fordi hun jo var syv år og først lige havde lært det. Til gengæld gad hun overhovedet ikke se nyheder i fjernsynet. Det var simpelthen for kedeligt. Hun ville meget hellere se tegnefilm, og lege med dukker og klatre i træer. Alt det der havde været klogt og voksenagtigt, dengang hun selv havde været voksen, synes pigen var kedeligt og dumt.

Pigen havde stadig sin omvendte kalender, og hver dag når hun stod op, tjekkede hun lige at tiden var gået en dag mere baglæns. Og det var den altid. Hun skrev ikke længere i kalenderen. Der var ikke så meget at huske på mere, og desuden var hun med tiden blevet så lille at hun slet ikke havde lært at skrive.

Så en dag bankede det på døren til hendes lejlighed, og pigen, der nu var så lille at hun ikke havde lært at gå, kravlede ud i gangen og åbnede døren.

”Halløjsa, lille ven,” sagde en voksen stemme. Det var en mand, og den nu meget lille pige, genkendte stemmen. Det var boghandleren. Ham hun havde købt kalenderen af for mange år siden. ”Er damen hjemme?” spurgte han.

”Da-da-bløp,” sagde den meget lille pige, der ikke havde lært at tale endnu.

”Åh,” sagde boghandleren. ”Jamen, så sætter jeg mig bare ind i stuen og venter på hende.” Og så bøjede han sig ned og klappede den meget lille pige på hovedet, og gik ind i stuen.

Inde i stuen fik han øje på kalenderen, og åbnede den. ”Hmmm...” sagde han. ”Det er lige præcis så

slemmt som jeg troede.” Boghandleren vidste nemlig godt, at der nogle gange blev lavet omvendte kalendere der fik tiden til at gå baglæns. Indtil videre havde han haft held til at opdage dem inden han solgte dem, men det var så smuttet i det her tilfælde. Så kiggede han ned på gulvet, hvor den meget lille pige lå og rystede med en rangle, mens hun sagde noget i retning af: ”guble-goble-dut-blob.”

”Du godeste,” sagde boghandleren, der havde regnet ud at det var damen der var blevet til den meget lille pige, og så slog han hænderne sammen med et højt klask. Den meget lille pige blev så forskrækket over klasket, at hun stak i et vræl, og først holdt op da boghandleren havde taget hende op, og givet hende en sutteflaske.

Boghandleren vidste, at det eneste man kunne gøre ved de omvendte kalendere, var at sige en bestemt

magisk formular, mens man stod på ét ben og havde højre hånds pegefinger langt oppe i venstre næsebor. Så boghandleren stillede sig på et ben, og proppede pegefingern godt op i næsen, mens han sagde: ”Kalender, kalunder, kasket, kalot. Mumsebumse, grynt pip.” Og da han havde sagt det, rev alle siderne i kalenderen sig løs, lagde sig i den rigtige rækkefølge, og satte sig fast i kalenderen igen.

Og nu begyndte tiden at gå den rigtige vej igen. Den meget lille pige blev til den lille pige, og den lille pige blev til pigen, der blev til den unge dame, og endte med at blive til den rigtige dame igen.

Det var i sidste øjeblik at boghandleren opdagede det. For da han opdagede det, var den meget lille pige blevet så lille, at hun dagen efter ville være kravlet ind i sin mors mave igen. Men det slap hun heldigvis for.

Boghandleren holdt helt op med at sælge kalendere. Det var simpelthen for farligt. I stedet nøjedes han med at sælge Anders And-blade, blyanter og kriminalromaner. Og hvis der kom kunder ind i butikken der spurgte efter en kalender, blev han helt hvid i hovedet, mens han hviskede: ”Nej, nej, nej, nej.”

Og hvad kan du så lære af eventyret i dag? Det ved jeg ikke. Ingenting, tror jeg. Men det var heller ikke meningen, og så er det jo som det skal være.

DENGANG VERDEN GIK I STÅ

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en dreng. Jeg ved at han hed Mikkel, men jeg ved ikke hvor gammel han var. Han har nok været omkring 7-8 år gammel. Måske lidt yngre. Eller ældre. Det er også lige meget. Det har ingen betydning for eventyret hvor gammel han var. Så der var altså den her dreng der hed Mikkel.

Han boede hos sin mor den ene uge, og hos sin far den anden uge. Det var noget rod, for Mikkel syntes aldrig rigtigt at han var hjemme, når han sådan hele tiden skulle flytte. Hans forældre sagde godt nok, at han da var hjemme begge steder. Men det var jo heller ikke dem der skulle flytte hele tiden. Nå, men det var som det var, og han kunne ikke ændre på det. Mikkel havde storesøster der hed Line, der flyttede med hver uge. Først hos mor, så hos far, så hos mor igen, og så tilbage til far. Hele tiden flyttede han, og hele tiden flyttede Line med. Og det var egentlig okay. På den måde var der altid én der var den samme. Én der ikke blev skiftet ud hver uge.

Så en dag, det var dagen efter at Mikkel og Line var flyttet over til deres far, kom han op at skændes med sin søster. De sad og spiste aftensmad sammen med deres far. Og så var det at Line sagde til ham at han var

en idiot. Jeps – det sagde hun virkelig. Det er virkelig ikke pænt at kalde nogen for en idiot, men det gjorde hun. Lige der, midt i medisterpølsen og kartoflerne og den brune sovs.

”Idiot,” sagde hun. Bare lige sådan. Eller, måske ikke helt bare lige sådan. Mikkel havde drillet hende med, at hun var forelsket i en dreng i hendes klasse, og det er selvfølgelig heller ikke pænt at drille, det vidste han godt. Men han syntes alligevel at det var lige stramt nok, at hun kaldte ham en idiot.

”Det kan du selv være,” sagde Mikkel og rakte tunge ad hende. Og så gik det hele bare galt. Line tog sit glas med vand, og tømte det i hovedet på Mikkel. Deres far så op fra sin telefon, og sagde ”HEJ!!! Hold op med det der. I skal opføre jer ordentligt. Jeg vil ikke have al den ballade når vi spiser.”

Mikkel og Line holdt op med at råbe og kaste med vand, men når deres far ikke kiggede – og det gjorde han ikke, for han var alt for optaget af sin telefon – så rakte de tunge ad hinanden. Og sparkede hinanden over benene under bordet.

På et tidspunkt sparkede Line Mikkel så hårdt på knæet, at han skreg højt. Det gjorde helt vildt ondt. Deres far kiggede igen op fra telefonen. Han så lidt forvirret ud. Han havde haft så travlt med at sidde og nusse sin telefon, at han ikke helt havde fulgt med i hvad der skete.

”STOP!” råbte Mikkel til Line. Og så stoppede hun. Lige med det samme. Det var som om hun frøs fast. Som om hun blev til en slags statue, eller noget. Mikkel sagde ikke noget. Hvis hun havde lyst til at lege statue, måtte hun da selv om det. Hun var bare SÅ dum, syntes

han. Han var da ligeglad med hende. Så han bøjede sig over sin tallerken, og spiste resten af sin mad.

”Må jeg gå fra bordet?” spurgte han sin far, da han var færdig.

Hans far sad stadig og gloede på den åndssvage telefon, og svarede slet ikke. Mikkel ventede lidt, og spurgte så igen om han måtte gå fra bordet. Men fik stadig ikke noget svar.

Så kiggede han over på Line. Hun legede stadig statue. Dumme, dumme Line, tænkte Mikkel, men kunne alligevel ikke lade være med at synes, at hun var ret god til at lege statue.

Til sidst gad han ikke vente mere, og rejste sig fra bordet. Så satte han sin tallerken i opvaskemaskinen, og gik ind på sit værelse for at lave lektier. For det kan godt være at Mikkel nogle gange opførte sig dårligt

overfor Line, men han lavede altid sine lektier. Og det er vel sådan det er med os alle sammen. Nogle gange gør vi noget vi ikke skulle have gjort, og andre gange gør vi det vi skal.

Da Mikkel var færdig med lektierne, ville han se fjernsyn. Når han var hos sin far, skulle han altid spørge om han måtte tænde for fjernsynet. Det måtte han som regel, men hans far ville alligevel have at han spurgte. Derfor gik Mikkel ind i stuen for at spørge. Men hans far var ikke i stuen. Så gik han ud i badeværelset. Der var han heller ikke. Heller ikke inde på Lines værelse, eller sit eget kontor. Til sidst gik Mikkel ud i køkkenet, og der var han. Han sad præcis på samme måde som han havde siddet da Mikkel var gået. Det var selvfølgelig mærkeligt, men det mest mærkelige var, at Line stadig legede statue. Hun sad også på præcis

samme måde som hun havde gjort da Mikkel gik. Mikkel så på dem begge to, og trak så på skuldrene.

”Må jeg tænde fjernsynet?” spurgte han. Men ingen af dem rørte sig, og hans far svarede ikke. Sad stadig bare og kiggede ned på sin telefon. Åndssvage møgtelefon, tænkte Mikkel, og skulle lige til at vende sig for at gå ind i stuen og tænde for fjernsynet, da han fik øje på noget mærkeligt. Hans fars telefon var slukket. Skærmen var sort, og alligevel sad faren og gloede på den.

Mikkel vendte sig og kiggede på Line. Hun sad med munden halvt åben, som om hun var ved at sige noget. Den ene hånd, den med gaflen, var løftet op fra tallerkenen. Der var sovs på den, og en dråbe sovs der var faldet af gaflen, hang og svævede frit i luften. Uden at falde ned.

”Hva’ i alverden?” mumlede Mikkel, og gik hen til Line. Han viftede med en hånd foran hendes ansigt, men hun reagerede slet ikke. Blinkede ikke engang med øjnene. Så gjorde han det samme ved sin far, der heller ikke reagerede.

”Okay,” sagde Mikkel. ”Jeg har set det. Ha-ha, I er vel nok sjove. Hold bare op igen, inden jeg brækker mig af grin.”

Der skete ingenting. De blev bare siddende, og nu blev Mikkel lidt nervøs. Men ikke mere nervøs, end at han gik ind i stuen og tændte for fjernsynet. Det var Nyhederne han fik tændt for. Han plejede ikke at se Nyhederne, men i dag kunne han ikke lade være med at se på skærmen. Nyhedsoplæseren inde i fjernsynet, sad helt stille. Som en statue. Hun så ud som om hun var ved at sige noget, men der kom ikke en lyd ud af

munden på hende. Nu blev Mikkel virkelig urolig. Én ting var at Line og hans far syntes det var sjovt at drille ham, men han var ret sikker på, at de ikke havde fået damen i nyhederne til at være med til det.

Mikkel løb ud på gaden. Der var helt stille. Ingen hunde der gøede. Ingen biler der kom kørende. Ingen mennesker der sagde noget nogen steder. Ingen fugle der sang. Der var intet at høre. Så fik Mikkel øje på Daniel inde fra nr. 14. Han kom cyklende hen ad fortovet. Eller, gjorde han? Altså han sad på sin cykel, og så ud som om han cyklede, men han rørte sig ikke ud af stedet. Mikkel var ret sikker på, at man ikke kunne sidde med begge fødder på pedalerne, og stadig holde balancen. Men det gjorde Daniel.

Så løb Mikkel hele vejen hen til sin mor. Det har var helt, helt galt, og han ville bare have sin mor. Nu!

Da han kom hen til hendes hus, løb han ind gennem lågen, og hen ad havegangen. Åbnede hoveddøren og styrtede ind.

”Mor, mor!” råbte han. ”Hvor er du?”

Intet svar.

Mikkel løb igennem huset, og ude i køkkenet stod hans mor. Hun så overrasket ud. Hun havde lige tabt en skål pasta, men den hang bare i luften og svævede. Ligesom Lines sovsedråbe.

Mikkel satte sig på køkkengulvet, og trak knæene op under hagen. Hvad var det dog der var sket? Hvorfor var alting stoppet? Var hele verden gået i stå? Hvordan kunne det lade sig gøre?

Da det blev mørkt, havde hans mor stadig ikke rørt sig. Pastaskålen havde stadig ikke ramt gulvet, og der var stadig ingen lyde. Hverken ude eller inde.

Til sidst blev Mikkel enig med sig selv om, at han drømte. Det hele var bare en forfærdelig drøm, og den eneste måde at komme ud af den på, var ved at vågne. Derfor gik han i seng for at sove, så han kunne vågne igen, og alting igen kunne blive som det altid havde været.

Næste morgen vågnede Mikkel ved at solen skinnede ham lige ind i øjnene. Han strakte sig, og smilede ved tanken om den forfærdelige drøm han havde haft. At verden var gået i stå. Det var lidt fjollet, for det kunne verden jo slet ikke.

Da Mikkel kom ud i køkkenet, for at få sig noget morgenmad, stod hans mor stadig som hun havde gjort i drømmen. Pastaskålen hang stadig og svævede i luften.

”Nej, nej, nej!” sagde Mikkel, og spændede tilbage til sin fars hus. Inde i køkkenet sad Line og far præcis som da han havde forladt dem.

Langsomt gik det op for Mikkel, at det ikke var en drøm. Det var virkelighed. Verden var gået i stå, og den eneste der bevægede sig, var Mikkel selv.

Hvad er det dog der sker? Tænkte Mikkel. Og hvorfor er det sket? Og hvorfor er jeg ikke gået i stå? Og så var det at en tanke langsomt trængte sig på. En tanke om, at det var Mikkel selv, der havde sat verden i stå. Det var jo begyndt i præcis det øjeblik hvor han

havde råbt: ”STOP!” til Line. Det var jo lige i det øjeblik det var sket. Mikkel var sikker på at det var sådan det hang sammen, og det måtte jo betyde at han kunne sætte det i gang igen. Men hvordan? Måske ved at sige det modsatte af ”stop”. Men hvad var det modsatte af ”stop”? Begynd? Sæt i gang? Start? Og skulle han råbe, ligesom han havde råbt ”STOP!”?

”BEGYND!” råbte Mikkel. Der skete ikke noget. Måske skal jeg sidde på min stol igen, tænkte han, og satte sig på sin plads ved bordet. Så råbte han igen: ”BEGYND!”

Stadig ikke noget.

”SÆT I GANG!” Intet.

”START!” Og så skete der noget. Sovsedråben fra Lines gaffel ramte tallerkenen. Hans far fortsatte den

bevægelse på telefonen han havde været i gang med, og skærmen blev tændt igen. Mikkel fór op, og kastede sig om halsen på sin far. Så løb han om og gjorde det samme ved Line.

”Addr..!!” sagde hun, og prøvede at trække sig væk. Men Mikkel var ligeglad. De var tilbage igen, og det var bare så godt. Det kunne godt være at han nogle gange var træt af sin storesøster, og det kunne også godt være at han nogle gange var træt af sin far og sin mor. Men han havde i hvert fald fundet ud af, at han aldrig, aldrig, ALDRIG, kunne undvære dem. Det var slet ikke sjovt at blive efterladt alene i hele verden. Der var alt for meget plads, og alt for lidt at lave på den måde. Så hellere blive sparket af Line og skældt ud af sin far en gang imellem. For det meste af tiden, var de jo begge tog rigtig søde.

MØGDUKKERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang et dukkehus. Det tilhørte en pige, der havde det inde på sit værelse. I dukkehuset boede fire dukker. En slaskedukke der hed Elna, en barbiedukke der hed Tove, og to små legomænd der hed Jørgen og Arne. Jeg ved ikke helt om legomænd er dukker, men

pigen der ejede dukkehuset syntes at de var en slags dukker, så det var de jo nok.

Måske har du hørt eventyr om legetøj der bliver levende, når man ikke kigger på det. For eksempel hvis man går ud af sit værelse, eller om natten når man sover, og den slags. Det kan også godt være at du tror, at det er det samme med pigens dukker i dukkehuset. Altså, at de bliver levende når hun sover eller er i skole, eller sådan noget. Men det blev de ikke. Og ved du hvorfor de ikke blev levende, når pigen ikke var der? Det var fordi de var levende hele tiden. Også når pigen var der, og det var sådan set ret smart – og så alligevel ikke helt smart.

Måske har du selv et dukkehus med dukker i, eller måske kender du en der har. Så ved du også, at når man leger med dukker i et dukkehus, så skal man selv flytte

rundt på dukkerne, og man skal selv sige alt det dukkerne skal sige. Det er også fint nok, men det er altså noget mere sejt, når dukkerne selv kan gå og selv finde på hvad de skal sige. Og det var lige hvad de her dukker kunne.

I begyndelsen, da pigen lige havde fået dukkehuset, havde hun da også syntes at det var vildt sejt, at dukkerne var levende. Men som tiden gik, legede hun mindre og mindre med dukkerne og dukkehuset. Meningen med at lege med dem var jo, at det var hende der bestemte. At det var hende der skulle sige noget i retning af: ”Så sagde vi jo, at moren sov til middag,” og så skulle man lægge mor-dukken – det var barbie-dukken Tove der var moren – i seng for at sove. Og så er det altså virkelig irriterende når dukken bare står op igen, og siger at hun da virkelig ikke gider sove til middag. Hun vil meget hellere lige læse et ugeblad,

og så går hun ind i stuen og smider sig i en lænestol med et blad og en cigaret. Ja, lige præcis. Dukke Tove røg! Det må man jo slet ikke. Det er skide usundt, og desuden havde pigen problemer med at forklare sin mor, hvorfor der altid lugtede af røg inde på værelset.

Far-dukken, det var den af legomændene der hed Arne, tog hele tiden på arbejde. Hver gang pigen der ejede dukkehuset havde bestemt, at nu skulle dukkerne spise, så rejste han sig op og tog på arbejde. Han var tømrer, og havde altid nok at lave. Der var hele tiden noget der skulle bygges eller repareres.

Børnene, legomanden Jørgen og slaskedukken Elna, bestilte ikke andet end at skændes. Først skændtes de om hvem der var størst. Så skændtes de om hvem der var mindst. Senere gav de sig til at flytte rundt på alle møblerne, så der lige pludselig stod en sofa ude på

badeværelset, og et badekar inde i stuen. Så pigen der ejede det hele, brugte næsten al sin tid på at rydde op efter dem. Deres mor, Tove, var ligeglad. De kunne da flytte alt det rundt de havde lyst til. Så længe de ikke flyttede på hendes lænestol, og tog hendes blad og hendes cigaretter, var hun fuldstændig, helt og aldeles ligeglad.

Så en dag, da pigen var gået i seng og havde lagt sig til at sove, havde hun fået nok. Hun havde brugt det meste af eftermiddagen på at rydde op efter møgungerne, og forsøgt at få dem til at holde op med at skændes. Hun havde også prøvet at få mor-dukken til at lave noget i stedet for bare at læse i det der ugeblad. Ja, hun havde endda forsøgt at overtale far-dukken til at holde fri, men lige lidt havde det hjulpet. Til sidst havde hun givet op, og var gået ind i stuen til sin mor og far. Der var så meget larm og råben og

skrigen inde på hendes værelse, at det ikke var til at holde ud at være der.

Da hun kom ind for at gå i seng, kunne hun se, at dukkerne allerede var gået i seng. Det var da altid noget. Så var der i det mindste ro til at sove.

Men midt om natten, vågnede pigen ved nogle underlige lyde. Først kunne hun ikke finde ud af hvad det var. Hun var heller ikke helt vågen, og så kan det godt være svært at finde ud af hvad det er der siger hvad. Da hun havde ligget og lyttet lidt, blev hun enig med sig selv om, at det nok var fjernsynet inde i stuen. Hendes forældre var sikkert ved at se en film. Hun kunne i hvert fald høre nogle biler der kørte meget hurtigt, og nogen der skød og råbte. Det var nok sådan en af de der action-film som hendes far var så vild med. Så pigen lagde sig til at sove igen. Først lagde hun sig

på den ene side, men hun kunne stadig høre fjernsynet inde i stuen. Så vendte hun sig, og prøvede at ligge på den anden side. Det hjalp ikke. Det var da også utroligt, at de havde skruet så højt op for lyden. Det plejede de da ikke.

Til sidst blev det for meget for pigen. Nu går jeg ind og beder dem om at skrue ned, sagde hun til sig selv, og gik ind i stuen. Men stuen var tom, og lyset var slukket. Det samme var fjernsynet. Det var meget mærkeligt.

Pigen gik ned ad gangen til forældrenes soveværelse, for at se om de sov. Men det var slet ikke nødvendigt at gå ind i soveværelset. Hun kunne høre dem begge to snorke helt vildt højt derinde. Pigen forstod mindre og mindre, men lagde mærke til at hun ikke kunne høre fjernsynet længere. Måske var det bare noget hun

havde drømt. Så hun gik tilbage til værelset, og kravlede i seng. Og lige så snart hun havde lagt sig i sengen, hørte hun fjernsynet igen. Denne gang hørte hun også stemmer, og hun kendte de stemmer.

”Det er bare løgn,” sagde pigen vredt, og stod ud af sengen igen. Men nej, det var ikke bare løgn. Det var helt sandt. Lyset var tændt i hele dukkehuset, og dukkefjernsynet kørte for fuldt drøn derinde. Pigen åbnede dukkehuset, og så vredt på dukkerne. De sad i stuen med kaffe og sodavand og kage og alting, og så en eller anden åndssvag film i fjernsynet.

”SLUK FOR DET LORT!” råbte pigen. Ja, jeg ved det. Hun talte ikke så pænt når hun blev vred. Du og jeg ved jo godt, at det ikke er pænt at sige sådan. Pigen vidste det faktisk også, men var fuldstændig ligeglad. Hun ville sove, og hun ville sove nu!

”Slap da lige af,” sagde far-dukken. ”Vi sidder bare og ser film.”

”Ja, tak,” sagde pigen. ”Det kan jeg ligesom godt høre. Men det er midt om natten, og jeg vil sove.”

”Jamen, så godnat,” sagde mor-dukken. ”Sov godt.” Og så tændte hun en cigaret, og kiggede videre på filmen.

Dukkebørnene, Elna og Jørgen, sad også og så fjernsyn. De var ikke engang lagt i seng. Nogle gange ser de voksne film om aftenen, når børnene er lagt i seng. For børn skal tidligere i seng end voksne, fordi de har meget mere brug for at sove end voksne har. Børn laver jo alt muligt hele dagen, og så bliver de trætte. De voksne laver ikke lige så meget, og desuden sov de jo rigtigt meget da de selv var børn, så de har ikke brug for at komme så tidligt i seng. Men det gjaldt åbenbart ikke for dukkebørn.

Pigen havde fået nok. Hun ville ikke finde sig i dukkernes opførsel længere. Det var slut – helt slut, og hun vidste lige præcis hvad hun skulle gøre. Det var nemlig sådan, at lyset og fjernsynet og alt det andet elektriske i dukkehuset, fik strøm fra en stikkontakt inde på pigens værelse. Så hun famlede sig frem i mørket for at finde ledningen, og da hun havde fundet den, flåede hun den ud af kontakten. Der blev helt mørkt i dukkehuset, og fjernsynet slukkede. Sådan! Så kunne de lære det. Møgdukker!

”Hæææj!?” sagde mor-dukken.

”Hvad sker der?” spurgte dukkebørnene i munden på hinanden.

”Jeg tror der er gået en sikring,” sagde far-dukken. ”Jeg går lige ud og tjekker,” og så gik han ud i dukkehus-bryggerset for at tjekke sikringerne. Det fik

han nu ikke så meget ud af. For det første er der ingen sikringer i et dukkehus, og for det andet var alt lyset jo slukket, så han kunne ikke se noget. En lommelygte ville have været fint, men den kunne han ikke finde i mørket.

Pigen listede tilbage i sin seng, hvor hun lå og fnisede lidt for sig selv, inden hun faldt i søvn. Og hun sov hele natten. Eller, næsten hele natten, for hun vågnede på et tidspunkt ved at der var noget der skramlede ovre i dukkehuset. Men hun var ligeglad. Eller helt ligeglad var hun ikke, for hun håbede faktisk lidt, at en af dukkerne var faldet over et eller andet, og havde slået sig. Hårdt.

Næste morgen stod hun op, og kiggede ind i dukkehuset. De lå alle sammen i deres senge og sov. Nej, I kan tro nej, tænkte pigen. Hvis I skal larme så jeg

ikke kan sove, så skal I heller ikke sove. Og så tog hun fat i dukkehuset og rystede det op og ned.

”Hjææælp!” råbte far-dukken, da han faldt ud af sengen. ”Et jordskælv!”

”Hvad er et jordskælv?” spurgte mor-dukken, og så faldt hun også ud af sengen.

”Det er når jorden ryster,” forklarede far-dukken, og klamrede sig sengen. Det hjalp ikke ret meget, for den hoppede også op og ned. ”Og jordskælv er helt vildt farligt,” sagde han.

Inde på dukkebørnenes værelse, raslede sengene også rundt, og de to dukkebørn bumlede rundt.

Da huset var blevet rystet godt igennem, satte pigen det fra sig igen.

”Pyyyh...” sagde far-dukken. ”Jeg tror det er ovre nu.”

Dukkebørnene hylede inde på værelset, og mor-dukken skyndte sig ind til dem.

Så gik pigen ud i køkkenet og fik noget morgenmad. Bagefter gik hun ind på værelset igen. Der lavede hun et stort skilt hvor der stod GRATIS, og så tog hun dukkehuset, og stillede det ude på fortovet foran huset, og satte skiltet ved siden af. Nu kunne det være nok. Ikke om hun gad have de møgdukker længere. En ting var legetøj der blev levende når man ikke var der. Men legetøj der var levende hele tiden, det var bare for meget.

Pigen havde ikke siddet på fortovet ret længe, før der kom et par børn forbi. De kiggede på dukkehuset. Så kiggede de på skiltet.

”Hvad betyder der?” spurgte det ene barn. ”Det der ’GRATIS’.”

”Det betyder, at det ikke koster noget,” forklarede pigen.

”Hvad koster ikke noget?” spurgte det andet barn.

”Dukkehuset, selvfølgelig,” sagde pigen.

”Altså, må man bare få det?” spurgte det første barn.

”Jeps,” sagde pigen. ”Vil I have det?”

”Øh, ja!” udbrød det andet barn.

”Værsgod. Det er jeres,” sagde pigen, og gik ind på sit værelse igen. Der var helt stille nu, og det var helt vildt dejligt.

DE SVENSKE TROLDE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en lille familie. Bare en lille familie. En mor og en far, og 14 børn.

Nu synes du måske, at en familie med 14 børn, er en stor familie. Men det er det slet ikke. Ikke når det er en

troldefamilie, og det var det her nemlig. I troldefamilier har man som regel meget mere end 14 børn. Det normale er at have 50 børn, og nogle gange flere. Så 14 børn er ikke ret mange. Men troldemor og troldefar havde også kun været gift i 78 år, så de skulle nok nå at få flere. Trolde bliver nemlig helt vildt gamle, og er gift i helt vildt mange år. Det er derfor de får så mange børn.

Mange tror, at trolde er meget store. Men det er de ikke altid. Det kommer an på hvor meget plads de har at vokse på. Danske trolde er bittesmå, fordi der ikke er ret mange steder de kan være. De bor inde i skovene, men fordi vi ikke har så meget skov i Danmark, er der ikke ret god plads til dem, og derfor bliver de ikke ret store. Hvis du tager tre almindelige æbler, og stiller dem ovenpå hinanden, så er æblestakken nogenlunde lige så høj som en almindelig dansk trolde.

I Sverige er de noget større. De har vildt meget skov oppe i Sverige, så der er masser af plads til trolde. Så en svensk trolde er lige så høj som et almindeligt hus.

Og i Norge er det stukket helt af for dem. Der er så utroligt meget plads til dem, at de bliver seriøst høje. Der er ikke så meget skov i Norge, men de norske trolde bor inde i fjeldene og bjergene, og derinde er der masser af plads. Så de norske trolde er lige så høje som fem flagstænger ovenpå hinanden.

Den troldefamilie eventyret handler om, boede her i Danmark, og var altså ikke så høje. Til gengæld var en del af dem lidt til den buttede side. Især troldefar var tyk. Virkelig tyk. Faktisk var han så tyk, at hvis man mødte ham inde i skoven, og bare skulle forbi, så var det meget hurtigere at hoppe over ham, end at gå hele vejen rundt om.

Fordi troldefamilier får så mange børn, er de for længst holdt op med at give børnene navne. De bliver bare nummereret, efterhånden som de bliver født. Det første troldebarn hedder 1, det næste hedder 2, og så videre. Efter deres nummer får de enten et P eller et D. P hvis det er en pige, og D hvis det er en dreng.

I vores troldefamilie hed troldefar 38D og troldemor hed 73P. Deres børn hed 1D, 2D, 3P, 4D, 5P, 6P, 7P, 8D, 9P, 10P, 11D, 12P, 13P og 14D.

”Jeg har fået brev fra min fætter,” sagde troldefar en dag. Trolde sendte nemlig breve til hinanden. Altså, rigtige breve. På papir og alting. Med frimærker og stempler og konvolutter, og hele møget. De havde forsøgt sig med det der internet og email og Snapchat og Instagram og Facebook og Youtube, og hvad det alt sammen hedder, men de syntes at der gik alt for meget

tid med det pjat, så de var gået tilbage til at skrive breve til hinanden igen. Og nu havde troldefar altså fået sådan et brev. På papir. Fra sin fætter.

”Hvem af dem?” spurgte troldemor, for troldefar havde latterligt mange fætre og kusiner.

”52D,” sagde troldefar.

”Svenskeren?” spurgte troldemor.

Troldefar nikkede. Fætter 52D boede i Sverige. ”Han skriver at han kommer på besøg.”

”Hvor hyggeligt,” sagde troldemor, selvom hun tænkte at det overhovedet ikke var hyggeligt. Hun kunne nemlig ikke lide fætter 52D. ”Hvornår kommer han?”

”I eftermiddag,” sagde troldefar, og kiggede på konvolutten. Den var stemplet for 14 dage siden, så brevet havde været længe undervejs.

”I eftermiddag!?” udbrød troldemor. ”Jamen, det er jo... det er jo allerede i eftermiddag! Jeg håber da virkelig at det kun er ham der kommer.”

Troldefar rystede på hovedet. ”Niks. Han har familien med. Hele familien.”

”Du glade verden,” sagde troldemor, for fætter 52D havde både en kone og ikke mindre end 68 børn.

”Han skriver, at de bliver her en uge,” sagde troldefar.

”AAAAAAARRRRHHHH!!!!!!” skreg troldemor. ”Og hvor i alverden havde han så tænkt sig at de skulle bo? Vi har ikke plads til to voksne og 68 børn der alle er på størrelse med et menneskehus.” Det havde hun ret i. Troldefamiliens hus, var en hule nede i jorden. Den var ikke højere end troldefamilien – altså samme højde som tre æbler ovenpå hinanden – så de svenske trolde kunne slet ikke komme ned i hulen.

”Det fikser jeg,” sagde troldefar, og gik ud af hulen og op i skoven.

Danske trolde er så smarte, at de laver indgangen til deres hule, så den ligner indgangen til en rævehule. Så tror mennesker nemlig at det bare er en ræv der bor dernede, og trolde vil ikke have at mennesker opdager dem, og udstiller dem i Zoologisk Have, og det gider de bare ikke. Men det er ikke altid rævehuler i skoven. Det kan lige så godt være en troldehule, og næste gang du går i skoven, og finder indgangen til en rævehule, er det måske i virkeligheden indgangen til en troldehule.

Nå, men troldefar gik altså op i skoven, og så gav han sig ellers til at trylle. Trolde er helt vildt dygtige til at trylle. Ikke sådan noget pjat med at trylle kaniner op af hatte og den slags. Nej, de kan trylle rigtigt. Og troldefar tryllede og tryllede og tryllede. Så gik han ned

i hulen og fik sig en kop sneglete (trolde kan ikke lide kaffe, men de elsker sneglete) og et stykke franskbrød med flagemusespegepølse. Da han havde spist og drukket, gik han igen op i skoven, og tryllede videre. Og da han var færdig stod der to voksensenge og 68 børnesenge rundt om i skoven. Og så tænker du måske, at det da er virkelig dumt, at stille 70 senge i skoven, hvis trolde helst vil gemme sig for mennesker. Men der er det smarte ved fremtryllede troldesenge i skovbunde, at de er usynlige for alle andre end trolde. Ja, de er ikke bare usynlige, de er også lavet sådan, at mennesker og rådyr og ænder og grævlinge og ugler og alle de andre, der går rundt i skoven, kan gå lige igennem dem, uden at opdage dem.

Troldefar var lige præcis blevet færdig med den sidste seng, da 70 trolde på størrelse med huse, kom trampende igennem skoven. Alting rystede. Træerne

hoppede, og selvom det var sommer, hoppede nogle af træerne så meget, at de tabte deres blade.

”38D,” sagde fætter 52D, og samlede troldefar op og gav ham et knus. ”Din lille lort,” sagde han og smilede glad.

”Velkommen til, dit store skrummel,” sagde troldefar.

”Jeg har en overraskelse med,” sagde fætter 52D, og blinkede med det ene øje.

”Nå, da-da,” sagde troldefar. Han elskede overraskelser.

Så piftede fætter 52D, og skoven begyndte at ryste og hoppe igen. Bare meget voldsommere denne gang. Og frem mellem træerne – og faktisk også over træerne – dukkede der endnu en trolde frem. En af dem fra

Norge, der, som du måske husker, er lige så høje som fem flagstænger ovenpå hinanden.

Troldefar lagde nakken tilbage, for at se hvem det var fætter 52D havde taget med, men troldens hoved var oppe i skyerne, så det fik han ikke meget ud af.

”Hvem er det?” spurgte troldefar.

”Det er simpelthen tante 1P,” sagde fætter 52D.

”Hold da op,” sagde troldefar. ”Hende har jeg ikke set i flere hundrede år.”

Tante 1P var tudsegammel. Hverken troldefar eller fætter 52D vidste præcis hvor gammel hun var, men tusind år var hun i hvert fald. Og når trolde bliver så gamle, bliver de grønhårede. Ikke gråhårede ligesom mennesker, nej, troldehår bliver grønt når den trold der har det på hovedet bliver gammel. Og tante 1P havde

grønt hår, der nåede helt ned til jorden, så gammel var hun. Og det var faktisk ikke kun hendes hår der nåede helt ned til jorden. Fordi hun var så gammel, og fordi hun havde fået mere end 100 børn, nåede hendes bryster også helt ned til jorden. Men for ikke at komme til at træde på dem eller falde over dem, havde hun slynget dem rundt om halsen og bundet en knude. Så virkede de også lidt som et halstørklæde, og det er udmærket når man bor inde i et bjerg. Der kan godt være lidt koldt.

Og så skal jeg ellers love for at der blev fest. En kæmpe stor troldefest, for er der noget trolde holder af, så er det at holde fest. Så synger de gamle folkeviser og danser breakdance til. De drikker sneglete i spandervis, og spiser pandekager med myrer og skræppeblade.

Troldene festede så meget, at skoven hoppede så meget, at træerne til sidst tænkte at så kunne det også være lige meget, og smed alle deres blade. Så var det ligesom overstået, og da det var sommer, var jo ikke fordi de kom til at fryse eller noget.

En anden ting troldene er helt vilde med, er at spille kongespil. Så da ingen kunne spise flere pandekager eller drikke mere te, gik alle troldene ud på en mark der lå ved siden af skoven. Der gjorde de klar til kongespil – og alle var med.

Troldefamilien i skoven, der var de mindste, spillede kongespil med tændstikker. Troldefamilien fra Sverige, der var noget større, spillede kongespil med hegnspæle. Men den norske trold, der var kæmpestor, rykkede nogle træer op undervejs og spillede med dem.

Alle 16 danske trolde, og alle 70 svenske trolde og den ene norske trolde, altså 87 trolde i alt, spillede kongespil. Og de hujede og råbte og trampede og larmede, for de havde det bare rigtig sjovt.

Bondemanden der boede på en lille gård i nærheden, puttede et par kartofler i ørerne for at slippe for balladen. Som den eneste i hele landet, troede han nemlig på trolde, og derfor kunne han også både se og høre dem. Normalt syntes han det var hyggeligt at have trolde i skoven, men det irriterede ham at de altid skulle larme sådan, når de holdt fest.

Da trolde var færdige med at spise og drikke og synge og danse breakdance og spille kongespil, gik de i seng. Det havde været en dejlig dag, og selv trolde måtte indrømme at det havde været en dejlig dag – også selvom hun ikke brød sig særlig meget om fætter 52D.

Det var dejligt at de kunne feste og hygge sig sammen, til trods for at de havde meget forskellige størrelser. Men det kunne de, for det der virkelig betød noget var, at de var trolde, og så var det sådan set lige meget hvor store eller små de var.

MOTORCYKLEN DER FOR VILD

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en motorcykel. Det var sådan en stor rød en, der kunne køre hurtigt. Manden der ejede motorcyklen kaldte den for Anna. Han syntes at ting skulle have et navn, og derfor gav han alle sine ting navn. Huset han boede i hed Villa Pax, pax er et ord på et sprog der hedder latin, og det betyder fred. Manden

ville nemlig have at der skulle være fred og ro i huset. Han havde også et køleskab der hed Meyer, og en lænestol der hed Mathilde. Sådan gav han alle sine ting navne, og derfor skulle den røde motorcykel også have et navn. Det blev så Anna, fordi det hed mandens mormor. Mandens mormor var hverken stor eller rød eller hurtig, og derfor syntes han det var sjovt at bruge hendes navn til noget der var lige det modsatte af hende.

Når solen skinnede, tog manden sit motorcykeltøj på, og satte styrhjelm på hovedet. Så startede han Anna, og kørte en tur ud i det blå. Det var sjældent han skulle noget bestemt når han kørte, altså ud at handle for eksempel. Han kørte bare, og hyggede sig med det. Anna hyggede sig også, men det vidste manden ikke noget om.

Som tiden gik, havde manden og Anna efterhånden været over rundt i det meste af landet. De havde set Vesterhavet og Nørrebro, og de havde været i Skagen og Kruså og Gedser. De havde kørt rundt på Sydfyn og Nordfyn, i Nordjylland og på Lolland og Falster og Møn. Så de havde været noget rundt.

Manden havde aldrig haft lyst til at køre til andre lande. Han syntes der var så dejligt i Danmark, og så var der jo ingen grund til at køre til Spanien eller Ungarn eller noget.

En formiddag hvor solen skinnede, stod Anna i carporten og kedede sig. Hun kunne ikke forstå hvorfor manden ikke ville ud at køre, når nu vejret var så dejligt. Han gik bare ude i haven og lugede og hakkede og rev og slog græs og den slags. Anna forstod ikke

hvad det skulle gøre godt for. Når solen skinnede skulle man jo ud at køre. Ikke spille tiden på havearbejde.

Da det blev middag, gik manden ind i Villa Pax, for at få noget at spise. Efter frokost stillede han alle sine haveredskaber på plads, og tog sit motorcykeltøj på og satte styrhjelm på hovedet.

”Jubi!” sagde Anna. Nu skulle de ud at køre.

”Hej Anna,” sagde manden da han kom ud i carporten, og klappede hende på benzintanken. ”Hvad siger du til at køre en tur i det gode vejr?”

”Jeg siger ja tak,” sagde Anna, men det kunne manden ikke høre. Han troede ikke at motorcykler kunne tale, og derfor kunne han ikke høre det.

Manden satte sig op på Anna og trykkede på startknappen, og Anna skyndte sig at få gang i motoren så de kunne komme afsted.

”Jeg tror vi skal en tur til Middelfart i dag,” sagde manden, og tog sine handsker på. ”Så kan jeg få en is, og du kan få en tår benzin og hilse på nogle af de andre motorcykler der er kørt til Middelfart. Hvad siger du til det?”

”Jeg siger øv,” sagde Anna. ”Vi har altså været i Middelfart så mange gange. Kan vi ikke køre et andet sted hen? Hvad med at køre ud til Vesterhavet igen? Det er så flot med alt det vand.”

Men det hørte manden heller ikke, så han begyndte at køre mod Middelfart.

Manden og Anna boede i Jylland, så for at komme til Middelfart skulle de over en af Lillebæltsbroerne. De plejede at køre over den gamle lillebæltsbro. Den nye var lavet af motorvej, så der var forfærdeligt mange biler og lastbiler, og man skulle køre så hurtigt derude. Det var ikke fordi Anna ikke kunne køre hurtigt, for det kunne hun, og det var ikke fordi manden ikke kunne lide at køre hurtigt, for det kunne han. Det var bare hyggeligere at køre lige så stille, og nyde turen. Derfor var det næsten altid den gamle bro de kørte over. Det havde også den fordel, at der lå et ishuse lige efter broen, og manden elskede is.

Da de var kommet igennem Vejle, og nærmede sig lillebæltsbroen, skete der noget meget mærkeligt. Det var så mærkeligt, at manden ikke mente at han nogensinde havde oplevet noget lignende.

Der skete nemlig det, at Anna, der jo hellere ville til Vesterhavet, pludselig sagde: ”Nej, ikke om jeg gider til Middelfart igen-igen,” og så vendte hun om. Bare lige der, midt på vejen, drejede Anna sit styr rundt, og kørte den modsatte vej.

”Halløjsa!” sagde manden, der ikke lige var forberedt på at skulle vende om, og derfor måtte klamre sig til styret. ”Hvad sker der?”

”Der sker det, at vi kører til Vesterhavet,” sagde Anna, selv om hun godt vidste at manden ikke kunne høre det. Og så kørte hun vestpå. Ad små snoede veje, som hverken hun eller manden nogensinde havde kørt på før, kørte hun. Op ad bakker og ned ad bakker. Igennem skove og forbi marker og små landsbyer.

”Det her er helt forkert,” sagde manden til sig selv. ”Jeg bliver nødt til at stoppe, inden det ender galt.” Og så drejede han nøglen for at standse motoren.

”Glem det,” sagde Anna. ”Jeg vil til Vesterhavet, og er fuldstændig ligeglad med at du prøver at stoppe mig.” Og så satte hun farten lidt op, og manden måtte klamre sig endnu mere til styret.

”Du glade verden,” sagde han forskrækket inde i sin styrthjelm.

Og så fortsatte de ellers derudad. Anna styrede og manden holdt fast det bedste han havde lært. Og mens de kørte begyndte Anna at synge. Det kunne manden til gengæld godt høre, for når Anna sang, gjorde hun det med sit horn. Noget i den her stil: ”DYT-DYT-DYT-BÅT-BÅT-DYTTTELYT.”

Åh nej, tænkte manden, da Anna begyndte at synge. Han syntes det var vildt pinligt at komme drønende på

en stor rød motorcykel, der dyttede virkelig højt. Manden, der havde taget kørekort, og derfor havde styr på de ting, vidste at man kun måtte bruge hornet hvis der var fare på færde. Det var helt forbudt at bruge hornet til at forskrække folk med. Men det var lige hvad der skete. Bedst som Anna og manden kørte igennem en lille by, kom de forbi en dame der var ude at gå tur med sin baby i barnevognen, kom Anna med et ordentligt dyt. Damen blev så forskrækket at hun satte sig på fortovet med et bums, og babyen, der ellers lige var faldet i søvn, vågnede, og begyndte at græde. I Annas spejle kunne manden se, at damen rystede en knytnæve efter ham. Han kunne også se at hun råbte et eller andet, men det kunne han ikke høre. Det var også godt det samme, for damen råbte en hel masse meget grimme, og der må ikke være grimme ord i et eventyr.

Anna kunne ikke forstå at de ikke kunne se Vesterhavet. Hun mente at de havde kørt så længe, at de burde kunne se det. Men det kunne de ikke.

Der var også noget galt med landskabet. Vesterhavet ligger i Vestjylland, og i Vestjylland er landskabet meget fladt. Der er nærmest ikke nogen bakker, og dem der er, er som regel så små, at man sjældent opdager at man kører op og ned ad dem. Skov er der heller ikke meget af. Men Anna kørte stadig op og ned ad bakke – store bakker – og igennem skove. Til sidst måtte Anna indrømme for sig selv, at hun var faret vild. Hun måtte jo være drejet et sted hvor hun ikke skulle have drejet. Eller også var hun kørt ligeud et sted hvor hun skulle være drejet. Der var så mange veje, og så mange muligheder, og man skulle kun ramme forkert én gang for at fare vild.

”Jeg tror jeg skal til højre her,” mumlede Anna for sig selv, og drejede til højre. Kort efter kom de til enden af vejen. Der var ikke andre veje at dreje ned ad. Anna var kørt ind på en blind vej. Det er sådan en vej der bare stopper lige pludselig, så man ikke kan komme længere. Men fordi Anna aldrig havde taget kørekort, vidste hun ikke at det skilt der havde stået da hun svingede ind på vejen, betød blind vej. Manden, der jo havde taget kørekort, vidste det godt, og undrede sig over hvorfor motorcyklen kørte den vej. Så da de kom til enden af vejen, kunne de ikke komme længere. Der var bare en mark, og Anna standsede.

Manden skyndte sig at hoppe af. Ikke fordi han ikke kunne lide at køre motorcykel, for det var han faktisk helt vild med, men fordi han ikke kunne lide at motorcyklen kørte med ham. For det var han overhovedet ikke vild med.

”Hvad i alverden har du gang i?” råbte manden, og stirrede vredt på Anna der stod og svedte efter den lange tur. ”Er du da blevet fuldstændig vanvittig?”

”Undskyld,” sagde Anna, og vendte forlygten så hun så ned i jorden. ”Det var bare fordi...”

”Bare fordi hvad?” spurgte manden. ”Bare fordi du havde lyst til at slå mig ihjel, eller hvad?”

”Nej, altså,” sagde Anna. ”Bare fordi jeg ikke gad til Middelfart igen. Jeg vil meget hellere ud til Vesterhavet. Det er så flot derude.”

Manden kiggede sig omkring. Der var ikke andet end marker. ”Og hvordan synes du så selv det går med det?” spurgte han surt.

”Ikke ret godt,” sagde Anna. ”Jeg tror jeg er faret vild.”

”Det siger du ikke?” gryntede manden.

Så blev han helt stille, og gloede forvirret på Anna. Stod han virkelig her, ude på en eller anden blind vej, et sted han ikke anede hvor var, og snakkede med sin motorcykel? Og det var lige præcis hvad han gjorde. Manden blev lidt nervøs for om han var ved at blive skør, og spurgte forsigtigt: ”Kan du tale, eller er jeg blevet tosset?”

Anna nikkede med forlygten. ”Jeg kan tale,” sagde hun.

”Men,” sagde manden forvirret. ”Hvorfor har du aldrig sagt det?”

”Det har jeg også,” forsvarede Anna sig. ”Men du tror ikke at jeg kan tale, og så kan du ikke høre det.”

”Oookaaay...” sagde manden. ”Men, hvad gør vi så nu? Jeg ved ikke hvor vi er, og jeg skal ikke køre mere på dig, hvis du vil bestemme hvor vi skal hen.”

”Jeg skal nok lade være med at køre med dig. Det lover jeg,” sagde Anna. ”Men vil du ikke godt prøve om du kan finde ud til Vesterhavet. Jeg vil så gerne se det.”

”Okay,” sagde manden. ”Vi kører ud til Vesterhavet. Men du holder nallerne fra styret!”

”Jeg sværger, at jeg ikke rører det. Jeg er bedst til at køre derhen hvor du bestemmer, og virkelig dårlig til at finde vej uden dig.”

Og så satte manden sig op på Anna, og kørte tilbage til landevejen. Inden længe vidste manden hvor de var, og kunne styre Anna ud til Vesterhavet. Da de kom derud, fik Anna en tår benzin på en benzintank, og manden fik en is, og så stod de og kiggede ud over havet.

Mens de stod der og kiggede, snakkede de sammen. Manden syntes det var hyggeligt, og Anna nød at han endelig kunne høre hende.

”Mor,” sagde en lille dreng der kom forbi i det samme. ”Hvorfor snakker manden med sin motorcykel? Er det fordi han er tosset?”

”Shh!” sagde drengens mor. ”Sådan siger man ikke,” og så trak hun ham hurtigt forbi manden og Anna, der så på hinanden og begge to kom til at grine.

Efter den dag, kørte Anna og manden mange flere ture ud i det blå. Det var altid manden der styrede, så de ikke for vild igen, men nu hvor de kunne tale sammen, snakkede de altid om hvor de skulle hen inden de kørte. Og manden opdagede, at de på den måde fik set meget mere. Han havde været tilbøjelig til bare at køre hen til de steder han plejede at køre hen til. Men

nu hvor han havde en der gerne ville se nogle helt andre ting, blev turene faktisk meget bedre. Og det var slet ikke så tosset endda.

VINTERKONGEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en konge. En ond konge. Faktisk var han lidt af en skiderik. Så har jeg vist ikke sagt for meget.

Han var konge i et land der lå langt oppe mod nord. Et sted hvor det var så koldt, at det var vinter hele året.

Der var ikke noget forår. Ikke nogen sommer og ikke noget efterår. Det gjorde det selvfølgelig nemmere at huske årstiderne, når der kun var én. Men alligevel. Vinter hele året? Nej tak.

Landet hvor kongen var konge hed Sneland, og kongen blev kaldt Vinterkongen. I virkeligheden hed han Svend-Erik, men det er et virkelig kikset kongenavn, så han var godt tilfreds med at blive kaldt Vinterkongen.

Og Vinterkongen var temmeligt ondskabsfuld. Det bedste han vidste, var at spørge folk hvad de ønskede sig allermest. Han var jo konge, så han var rig og kunne give dem det de ønskede sig. Når de så fortalte kongen hvad de ønskede sig allermest, så gav han dem lige det modsatte. Og så grinede han ad dem. Ikke bare sådan

et forsigtigt lille fnis, nej han grinede virkelig højt. Og længe.

Der var for eksempel en mand der ønskede sig en rød sportsvogn, som fik en trehjulet cykel i stedet. Der var også en ung pige der ønskede sig at blive gift med den smukkeste mand i hele verden, som blev gift med en lille fed mand med vorter og pukkelryg, og så videre og så videre. Og hver gang grinede kongen højt og længe, når han så hvor kede af det folk blev. Han elskede at folk blev kede af det. Det var det bedste han vidste. Eller, måske var det kun det næstbedste. Det bedste var jo det med at spørge folk hvad de ønskede sig.

Men efterhånden fandt folk ud af hvordan det hang sammen, så når kongen standsede dem på gaden og spurgte hvad de ønskede sig allermest, så sagde de bare det modsatte af hvad de ønskede sig. Der var en

gammel mand der ønskede sig en sød lille hund, så han sagde til kongen at han ønskede sig verdens grimme giraf, og så gav kongen ham en sød lille hund. Der var også en lille pige, der ønskede sig et smuk rød kjole hun havde set i et butiksvindue. Hun sagde til kongen, at hun ønskede sig en gammel sæk som hun kunne tage på, når hun skulle til fest, og så gav kongen hende den smukke røde kjole.

Efter nogen tid, gik det op for kongen, at folk narrede ham, og at det i virkeligheden var ham selv der var til grin. Og så var det ikke sjovt længere.

Så fandt kongen på, at det var forbudt at have andet end sandaler og sommertøj på – altså, bortset fra kongen selv, der jo ikke ville fryse. Det syntes folk i Sneland var pænt træls. For i et land hvor det altid er

vinter, er det ikke sjovt at skovle sne i sandaler og shorts.

En dag hvor kongen var optaget af at finde på nye måder at være en ondskabsfuld skiderik. Eller, det var han jo allerede, men han ville være endnu mere ondskabsfuld, og en endnu større skiderik. Derfor havde han lukket sig inde på sit kontor, hvor han sad og så nyheder i fjernsynet. Der blev fortalt om så mange grimme ting i nyhederne, at kongen tænkte at han sikkert kunne få nogle gode idéer der.

Mens kongen var optaget af at se fjernsyn, bestemte menneskene i Sneland, at de ville holde et borgermøde. Det er sådan et møde, hvor dem der bor i en by eller et land, samles, for at drøfte hvordan de skal løse et eller andet problem. Indbyggerne i Sneland, var selvfølgelig

samlet for at snakke om hvad de skulle stille op med Vinterkongen.

Der kom mange forskellige forslag. Nogle af dem var gode nok, men der var også en del der var virkeligt dumme. For eksempel foreslog Albert Købmand, at alle der havde en butik i Sneland, skulle sige til kongen at der var udsolgt, når han kom ind for at købe noget. Det var dumt, for hvis kongen fik lyst til at læse en bog, og gik ind til boghandleren for at købe en ny bog, duede det jo ikke at boghandleren sagde at der var udsolgt, når butikken var fuld af bøger. Det var det samme i skotøjsforretninger, radioforretninger, tøjforretninger og så videre. Så det forslag blev ikke til noget, og Albert Købmand, der havde fundet på det, blev helt rød i hovedet.

Da de havde snakket frem og tilbage længe, uden rigtig at have fundet på noget, spurgte en lille pige, om de ikke kunne sende bud efter en prins. De voksne kunne ikke se hvad det skulle hjælpe, men de var søde nok til lige at spørge pigen hvad i alverden hun mente med det vrøvl.

”Jo,” sagde pigen. ”I eventyrene er det altid en prins der kommer og redder det hele. Derfor tænkte jeg at det ville være en god idé at sende bud efter en prins.”

”Det er sådan set en udmærket idé,” sagde Niels Skraldemand, og nikkede. ”Men plejer prinsen ikke at få prinsessen og det halve kongerige, når han er færdig med at redde det der nu skal reddes?”

”Jo,” sagde pigen, og lyste op i et stort smil. ”Lige præcis. Har du også læst det eventyr?” spurgte hun.

”Jeps,” sagde Niels Skraldemand. ”Der er bare det lille problem, at kongen ikke har nogen datter. Så der er ikke nogen prinsesse at lokke en prins hertil med.”

Det havde pigen ikke lige tænkt på. Hun syntes bare det kunne være sejt, hvis der kom en fremmed prins og gav kongen smæk, eller noget.

”Ja, ja,” sagde Pia Damefrisør og rejste sig. ”Men idéen er faktisk god. Vinterkongen har godt nok ikke nogen datter, men han har en søn. Måske kunne vi lokke med ham?”

”Men, der er da ikke nogen prinser der vil giftes med en anden prins,” sagde pigen lidt forvirret.

”Nej,” sagde Pia Damefrisør. ”Men hvem siger, at det skal være en prins der redder os? Kunne det ikke lige så godt være en prinsesse?”

Det var der ikke lige nogen der havde overvejet, for det stod der jo ikke noget om i eventyrene. Men idéen

var stadig udmærket, og måske var der en prinsesse derude et sted, der lige stod og manglede en prins at blive gift med, så hvem ved. Måske kunne det lade sig gøre.

John Avismand tilbød, at sætte en annonce i sin avis allerede næste dag. Det syntes alle lød godt, og så blev det sådan.

Næste dag kunne man læse sådan her i Snelands avis:

Prinsesse søges.

I det smukke Sneland, venter en prins på at blive gift. Måske er det dig han skal giftes med (hvis altså du er en prinsesse)?

Arbejdet vil hovedsageligt bestå i at afsætte den nuværende konge,

og gifte sig med hans søn.

*Hvis arbejdet udføres tilfredsstillende,
vil kongens søn blive konge, og du bliver så
dronning.*

Med venlig hilsen

Snefolket

Frostvej 4

Sneland

Allerede dagen efter at annoncen havde været i avisen, kom der en email fra prinsessen i Sommerland. Hun fortalte at hun var så træt af at solen altid skinnede, og at hun hele tiden bare skulle tage solbad og drikke iskold cola. Hun savnede noget sne og en prins der ville være konge, og ville med glæde hjælpe med at sparke Vinterkongen ud.

Samme aften var der borgermøde igen, og prinsessens ansøgning blev læst højt. Alle blev hurtigt enige om, at hun da nok lige lød som en rigtig prinsesse. Sådan en med ben i næsen, der kunne få tingene til at ske. Så der blev straks sendt en SMS til prinsessen om, at hun havde fået jobbet, og at man glædede sig til at byde hende velkommen i Sneland. For god ordens skyld blev det også nævnt, at hun ikke behøvede at købe vintertøj, for det var jo forbudt at gå i den slags. Hun skulle bare komme i sit sommertøj.

Nogle dage efter kom prinsessen så til Sneland, i en stor forgyldt hestevogn. Alle folk stimlede sammen for at se hvad hun var for en. Da vognen standsede og prinsessen, der kun havde badedragt og klip-klapper på, steg ud, var første hun sagde: ”Hold da kæft hvor er

her koldt! Det er bare *så* fedt!” Og så smilede hun til dem alle sammen.

”Nå,” sagde hun så. ”Hvor er ham der lækkerprinsen så henne?”

Pia Damefrisør skubbede Vinterprinsen frem, så Sommerprinsessen kunne se ham. Prinsessen kneb øjnene sammen og kiggede på prinsen. Så smilede hun og rakte en tommelfinger i vejret.

”Super,” sagde hun. ”Ham tager jeg. Og skulle vi så se at få losset kongen ud af slottet?”

Og alle råbte hurra og viftede med Snelands flag. Det kunne man godt nok ikke rigtigt se, for det havde sneet hele natten, og flaget var helt hvidt, men det er tanken der tæller, som man siger.

Da Sommerprinsessen kom op på slottet, spurgte Vinterkongen med det samme hvad hun ønskede sig allermest i hele verden. ”Jeg er jo konge,” sagde han.

”Og det betyder, at jeg er så rig at du tror det er løgn. Så du siger bare hvad du ønsker dig, og så får du det lige med det straks.”

Prinsessen, der havde fået at vide hvordan det han sammen med at ønske sig noget af kongen – altså, det der med at man fik det modsatte – så kongen lige i øjnene, og sagde: ”Jamen, så ønsker jeg mig at Lækkerprinsen her, aldrig bliver konge, og at jeg aldrig nogensinde skal giftes med ham.”

Vinterkongen smilede onskabsfuldt, og svarede: ”Fra dette øjeblik er Vinterprinsen konge af Sneland, og I to skal giftes inden der er gået en time,” og så grinede han højt, længe og onskabsfuldt. Lige indtil...

”Øh,” sagde Vinterkongen. ”Eller, det vil sige...”

”Det vil ikke sige noget som helst,” sagde Vinterprinsen, der jo nu var konge. ”Du har ikke noget at skulle have sagt!”

”Hov, hov,” sagde den tidligere vinterkonge. ”Små slag. Jeg mente det jo ikke sådan.”

”Jeg er ligeglad,” sagde vinterprinsen, der nu var den nye Vinterkonge. ”Du er ikke længere konge, for det er jeg, og jeg bestemmer at du skal gå i badebukser de næste 41 dage, og at alle andre må gå i alt det vintertøj de har lyst til.”

”Jam...” sagde den forhenværende vinterkonge.

”Ikke noget jamen,” sagde Sommerprinsessen. ”Du har klokket i det, og det kan du lige så godt vænne dig til. Og fis så ind og find dine badebukser.”

En time efter var den nye Vinterkonge og den nye Vinterdronning blevet gift, og der blev holdt en stor fest hvor alle i hele landet var inviteret. Eller, næsten

alle, for ude på fortovet foran slottet, gik en mand i badebukser og skovlede sne, og jeg er ret sikker på at du ved hvem det var.

MANDEN MED OVERSKÆGGET

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en mand. Han hed Sørensen. Ikke andet. Han havde ikke noget fornavn, og det var lidt underligt, selv om der var en god grund til det. Det var nemlig sådan, at da Sørensen var helt lille og skulle døbes i kirken, spurgte præsten hvad barnet skulle hedde. Det var der ikke noget mærkeligt ved. Det gør præster. Det er faktisk deres arbejde. Men lige netop den dag da Sørensen skulle døbes, havde præsten glemt

at gå på toilettet inden gudstjenesten begyndte. Og nu stod han så der og skulle døbe et barn, samtidig med at han virkelig skulle tisse. Så for ikke at komme til at tisse i bukserne – eller i kjolen er det jo faktisk, for præster går af en eller anden grund med kjole, uanset om det er mande-præster eller dame-præster. Nå, men det skulle i hvert fald gå stærkt med at få døbt Sørensen, så præsten kunne komme på toilettet inden det gik galt. Og da han spurgte Sørensens mor hvad barnets navn var, og hun svarede: Oluf Emil Tristan Peter von Silkeskjorte Sørensen, tænkte præsten at han simpelthen ikke kunne nå at sige sådan et langt navn, uden at komme til at tisse i kjolen. Så han nøjedes med at døbe barnet Sørensen, og så løb han ud på toilettet. Så derfor havde Sørensen ikke noget fornavn.

Der hvor vi kommer ind i eventyret, er Sørensen blevet en voksen mand. Det har han været så længe, at

han også er blevet en gammel mand. En gammel og voksen mand, der var hvad Sørensen var. Ikke noget underligt i det. Der er mange voksne mænd der er gamle. Du kender helt sikkert også nogen. Nej, det der gjorde Sørensen til noget særligt, var hans overskæg. Der var ikke nogen i hele landet der havde et overskæg magen til Sørensens. Det var nemlig langt. Temmelig langt. Helt vildt langt, faktisk. Så langt, at hvis han ikke rullede det op på to pinde – en i hver side – ville han gå og falde i det. Så langt var det.

Måske tænker du, at han da bare kunne klippe det, så det fik normal længde. Ligesom alle andre mænd der har overskæg. Det tænkte jeg i hvert fald, da jeg hørte om Sørensen. Men sådan tænkte Sørensen ikke. Han var blevet så træt af at folk altid spurgte hvad han hed til fornavn, når nu han ikke havde noget fornavn, og så havde han fundet ud af at han ville skille sig ud på en

måde, så ingen tænkte på at spørge hvad han hed. Og så lod han bare overskægget vokse, så folk kunne rette opmærksomheden på det i stedet for at han ikke havde noget fornavn. Og det virkede. Da overskægget nåede ham til skuldrene, var der ikke længere så mange der spurgte hvad han hed. Da overskægget nåede ned til hans bukser, var der ikke længere nogen der spugte hvad han hed, de stirrede bare på hans overskæg. Og da det nåede ned til fødderne, kom han i fjernsynet fordi han havde verdens længste overskæg. Derefter havde han bare ladet det vokse som det havde lyst til, men måtte jo så rulle det op på et par pinde for ikke at falde i det.

Sørensen blev ældre og ældre, som man jo gør, og overskægget voksede og voksede, som den slags jo gør. Til sidst var skægget så langt, at han ikke længere

behøvede at rulle det op på pinde, men i stedet kunne bruge det som snørebånd i sine sko.

Desværre for Sørensen var det nu sådan alle kendte ham. Alle havde hørt om hans overskæg, og de fleste havde også set det. Enten i virkeligheden, eller i avisen eller i fjernsynet. Så nu var det ikke længere noget helt særligt at Sørensen havde et langt overskæg, så folk holdt op med at glo, og begyndte igen at spørge ham hvad han hed mere end Sørensen.

”Øv,” sagde Sørensen til sig selv en dag han igen var blevet spurgt hvad han hed til fornavn. ”Hvorfor er det så interessant hvad jeg hedder til fornavn, når nu jeg ikke hedder noget?” Det kunne Sørensen ikke forstå, så det tænkte han over resten af dagen. Det kunne han nu godt have sparet sig, for han blev ikke klogere af det. Og så kan man jo sige at tankerne var spildt, når han

ikke brugte dem til at tænke over noget han kunne blive klogere af. Men det er ikke helt sådan det hænger sammen. Selv om man måske ikke bliver klogere af at tænke på et problem, så lærer man jo at man bliver nødt til at spørge andre for at finde en løsning. Og det var da også lige præcis hvad Sørensen gjorde. Det var jo oplagt at spørge præsten der havde døbt ham dengang han var en baby, men han var for længst gået på pension, og sad nu på et plejehjem hvor han forsøgte at komme i tanke om hvem han var. Så i stedet spurgte Sørensen den nye præst.

”Dav præst,” sagde Sørensen da han havde banket på præstens dør og præsten havde lukket op. ”Jeg skal lige spørge dig om noget.”

”Jamen, kom da endelig indenfor så,” sagde præsten og flyttede sig så Sørensen kunne komme ind. ”Vil du

have en kop kaffe?” spurgte præsten, og det ville Sørensen gerne.

”Nå,” sagde præsten. ”Hvad kan jeg så gøre for dig?”

Og så fortalte Sørensen hele historien om hans navn og om overskægget. Han viste hende endda hvordan han brugte overskægget som snørebånd.

”Men hvorfor vil folk altid vide hvad jeg hedder til fornavn?” spurgte Sørensen. ”Hvorfor kan jeg ikke bare være som alle andre, og hedde et eller andet til fornavn?”

Præsten foldede hænderne – det er nemlig også en del af jobbet når man er præst – og så nikkede hun eftertænksomt. ”Mjah...” sagde hun så, og nikkede lidt mere. ”Det må jeg lige tænke lidt over.”

”Det kan ikke betale sig,” sagde Sørensen. ”Det har jeg prøvet, og det virker ikke.”

”Hmmm...” sagde præsten, og nikkede igen. Jeg ved ikke om det også er en del af en præsts arbejde at nikke, men den her præst gjorde det i hvert fald meget. Måske var det fordi hun hed Nikkeline. Det kan man aldrig vide.

”Jamen,” sagde præsten og lyste op i et stort smil. ”Jeg tror simpelthen jeg ved hvorfor folk spørger til dit fornavn.”

”Nå, jamen det var da dejligt,” sagde Sørensen.

”Ja, ikke,” sagde præsten og nikkede og smilede.

”Jo,” sagde Sørensen.

Så sad de et stykke tid uden at sige noget. Sørensen drak noget af den kaffe som præsten havde givet ham, og ventede på at hun ville fortælle ham hvorfor folk spurgte hvad han hed til fornavn. Men hun sagde ikke

noget. Sad bare der og smilede og nikkede. Så drak Sørensen lidt mere kaffe, og ventede lidt mere, og præsten nikkede og smilede noget mere.

Da Sørensen havde tømt kaffekoppen, rømmede han sig, og spurgte præsten om hun ville fortælle ham hvorfor folk spurgte hvad han hed til fornavn.

”Åh,” sagde præsten. ”Undskyld, det tænkte jeg slet ikke på. Jeg troede bare at du ville vide om jeg vidste hvorfor folk spørger hvad du hedder til fornavn. Og det ved jeg jo nu. Jeg havde ikke lige tænkt på at du også gerne ville vide hvorfor.”

”Øh...?” sagde Sørensen, der ikke forstod hvad præsten snakkede om.

”Det er fordi du er noget helt særligt,” sagde præsten. ”Og folk er ikke altid så vilde med folk der er noget

helt særligt. De vil gerne selv være det, men andre må ikke. Så, sådan er det,” sagde præsten.

”Mener du, at jeg er noget særligt, fordi jeg ikke har noget fornavn?” spurgte Sørensen undrende. ”Men, jeg er jo ikke anderledes end alle andre, bare fordi jeg ikke har noget fornavn.”

”Nej, men du vil gerne være det,” sagde præsten og nikkede.

”Det vil jeg da ikke,” protesterede Sørensen.

”Jo, det vil du,” sagde præsten.

”Nej,” sagde Sørensen.

”Jo,” sagde præsten.

Sådan fortsatte de et stykke tid, hvor Sørensen sagde nej, og præsten sagde jo. Indtil præsten spurgte om de ikke skulle have noget mere kaffe.

”Hvorfor siger du at jeg gerne vil være anderledes?” spurgte Sørensen, der stadig ikke syntes at præsten havde ret.

”Dit overskæg,” sagde præsten og nikkede.

”Øh...?” sagde Sørensen.

”Du har ladet dit overskæg vokse, så du kunne skille dig ud fra alle andre. Så du kunne være anderledes. Så du kunne være noget helt særligt,” forklarede præsten og nikkede. ”Men du var jo allerede noget helt særligt.”

Det tænkte Sørensen lidt over. Eller, faktisk tænkte han så længe over det, at hans kaffe blev helt kold. Han havde hele tiden troet at det med skægget var for at få folk til at interessere sig for noget andet end det navn han ikke havde fået. Men måske havde præsten ret. Måske var han i virkeligheden bare ude på at folk skulle synes om ham.

”Men, så er det altså bare mig der er noget helt særligt?” spurgte Sørensen til sidst. ”Alle andre har jo et fornavn, og derfor er de ligesom alle andre.”

”Nej,” sagde præsten og nikkede – Sørensen syntes det var vildt forvirrende at præsten sagde nej, og så nikkede bagefter. Som om hun sagde både nej og ja på samme tid. ”Det er desværre ikke kun dig der er noget helt særligt. Alle mennesker er noget helt særligt.”

Sørensen syntes godt nok at alle mennesker var temmelig mange. Men hvis præsten sagde det, så skulle det nok passe.

”Du er god nok som du er,” sagde præsten. ”Der findes ikke nogen i hele verden der er ligesom dig.”

”Nej,” sagde Sørensen. ”Det er jo lige det.”

”Og der findes ikke nogen i hele verden der er ligesom alle andre. Vi er alle sammen forskellige, og vi er alle sammen noget helt særligt,” sagde præsten.

”Så der er ikke nogen der er bedre end andre, og ikke nogen der er dårligere end andre?” spurgte Sørensen.

”Niks,” sagde præsten og tilføjede: ”Amen.”

Sørensen havde været i kirke et par gange, så han vidste godt at når præsten sagde amen, var det fordi, at så var der ikke mere at snakke om. Lidt ligesom basta. Så han rejste sig og sagde tak for kaffe, og gik hjem til sig selv, hvor han tænkte videre over det præsten havde sagt.

Næste dag stod Sørensen op, spiste morgenmad, og fandt sin store køkkensaks frem. Så klippede han overskægget af, og bagefter gik han ned på kommunekontoret for at få sig et fornavn. Han havde

altid godt kunne lide navnet Albert, så han spurgte den flinke kommunedame om han måske kunne få lov at hedde Albert. Kommunedamen tastede lidt på sin computer, og sagde så, at det skulle der ikke være noget i vejen for.

Fra den dag blev Sørensen til Albert Sørensen. En mand uden overskæg. En helt almindelig mand, ligesom alle andre. En helt almindelig mand der var noget helt særligt, ligesom alle andre. Og det havde han det rigtig godt med.

FORFATTERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en forfatter, der hed Sigurd. En forfatter er sådan en der skriver bøger. Tykke bøger, tynde bøger, sjove bøger, kedelige bøger, spændende bøger, og så videre. Men det ved du sikkert allerede.

Sigurd skrev interessante bøger. Det betyder, at han både skrev tykke, tynde, sjove og spændende bøger, men helst ikke kedelige.

Sigurd syntes, at hans bøger skulle handle om noget livsvigtigt. Altså, ikke sådan at folk døde hvis de ikke læste hans bøger, men livsvigtigt på den måde, at hans bøger skulle handle om vigtige ting ved det at leve. Det kunne for eksempel være noget om kærlighed, eller venskab. Det kunne også være det modsatte, altså had og fjendskab.

Sigurds bøger skulle også være skrevet i et sprog der var så smukt, at dem der læste bøgerne, næsten besvime af fryd over hvor smukt det var skrevet.

Sigurd var en stor forfatter. Ikke sådan høj og tyk eller noget, men en forfatter der skriver smukt og

livsvigtigt, bliver som regel kaldt en stor forfatter. Især hvis forfatteren kan skrive smukt og livsvigtigt på en måde, så almindelige mennesker som du og jeg, ikke altid helt forstår hvad det egentlig er forfatteren skriver.

Store forfattere kunne vinde priser for deres litterære værker. De store forfattere, og dem der havde studeret bøger, kaldte det der blev skrevet for litteratur, og de bøger der blev skrevet kaldte de for værker. Vi andre kalder det bare for historier og bøger, men dem der har studeret de ting, kalder det for litteratur og værker. Og det er faktisk en rigtig god idé at gøre det på den måde. Så er det meget nemmere at vide hvem der har forstand på det de læser, og hvem der ikke har.

Sigurd elskede gode historier og gode bøger. Og selv om han var forfatter, havde han faktisk aldrig studeret noget der havde med bøger at gøre. Men fordi han var

blevet en stor forfatter, måtte han alligevel godt sige både 'litteratur' og 'værker' om det han lavede. Det gjorde han nu ikke. Han sagde at han skrev historier og at han puttede historierne ind i bøger for at de ikke skulle blive væk. Når først en historie var inde i en bog, kunne den ikke komme ud, og så vidste man altid hvor man havde den, og det var faktisk ret godt tænkt. Der er ikke noget værre end at have lyst til at læse en rigtig god historie, og så opdage at nogen har ladet bogen ligge åben på sofabordet, så historien er stukket helt af. Og man kan vel også sige, at bøger uden historier, er lidt spild af papir.

I samme by som Sigurd, bare lidt længere nede ad gaden, boede en anden forfatter der Mona. Hun var det man kunne kalde en lille forfatter. Mona skrev også både tykke, tynde, sjove og spændende historier, og

ligesom Sigurd, ville hun heller ikke ret gerne skrive kedelige historier.

Nu spørger du måske, hvorfor Sigurd var en stor forfatter og Mona var en lille forfatter, og så er det jo heldigt at jeg kan fortælle dig hvordan det hænger sammen.

Det var nemlig sådan, at Sigurds historier kom ind i bøger, som folk kunne købe eller låne på biblioteket, og læse hans historier. Men Monas historier, kom aldrig ind i bøger, så folk kunne hverken købe eller låne dem på biblioteket eller nogen andre steder, og derfor kunne de heller ikke læse dem. Faktisk var der ikke nogen der vidste at Mona var forfatter. I hvert fald ikke andre end Mona selv.

En dag da Sigurd lå på knæ i køkkenhaven og såede radiser, fik han pludselig en idé til en ny historie han kunne putte ind i en ny bog.

”Hold da op,” sagde Sigurd overrasket. ”Jeg skal da lige love for, at der kom en idé forbi. Det vil jeg skrive en historie om.” Og så smed han posen med radisefrøene fra sig, rejste sig og børstede jord af bukserne. Så gik han ind til sin computer og begyndte at skrive endnu et litterært værk.

Lidt længere nede ad gaden sad Mona allerede ved sin computer og tastede løs. Hun havde nemlig også haft besøg af en idé, og var allerede i gang med at skrive en historie.

Og sådan gik det til, at der sad to forfattere på den samme gade, og skrev en historie. Og som om det ikke

var usædvanligt nok, så havde begge forfattere fået samme idé til en historie.

Mona havde været ved at støvsuge sin dyne, da idéen kom ind i soveværelset til hende, og straks smed hun støvsugeren fra sig, og gik ind og tændte for computeren. Idéen blev helt glad. Dagen før havde den givet nogle drenge den idé at de skulle spænde ben for en pige i klassen, og derfor havde idéens mor skældt den ud da den kom hjem. Så da idéen var gået hjemmefra tidligere på dagen, havde dens mor sagt at den skulle opføre sig ordentlig i dag: ”Du skal være en god idé,” sagde hun til den da den var på vej ud ad døren. ”Jeg vil ikke have ballade med dig. Jeg vil ikke have at du ender som en dårlig idé. Er du med?” Idéen nikkede. Den skulle nok opføre sig ordentligt. Og så var den gået hen til Mona, der straks begyndte at skrive om idéen. Det syntes idéen var fedt, så den gik videre

hen til Sigurd, for at se om den kunne få ham til at skrive. Det kunne den som bekendt, og derfor sad der nu to forfattere på samme gade og skrev den samme historie.

Da Sigurd var færdig med at skrive, tog han en tom bog ned fra hylden, og puttede historien ind i den. Så var den klar til at blive solgt og lånt og læst.

Da Mona var færdig med at skrive den samme historie, lagde hun den ned i en stor papkasse. Her kunne den så ligge og blive glemt, sammen med hundrevis af andre historier hun havde skrevet i tidens løb.

Alle de kloge mennesker der havde studeret litteratur, skyndte sig ned på biblioteket for at låne Sigurds nye bog. Da de havde læst den sagde de ”næh”

og ”ih” og ”åh”, og så gav de Sigurd en præmie fordi han var sådan en stor forfatter, og Sigurd kom i fjernsynet og i avisen, og alle sagde ”næh” og ”ih” og ”åh”.

Men Monas historie, der jo var den samme som Sigurds, ja, den var der ikke nogen der læste. Der var heller ikke nogen der sagde ”næh” og ”ih” og ”åh”, og det var hun sådan set selv ude om. Hun kunne jo bare have puttet historien ind i en bog, og stillet den ned på biblioteket til alle de andre bøger der står dernede. Men det gjorde hun altså ikke. I stedet gik hun ned på biblioteket for at låne en bog. Hun havde lyst til at læse en helt ny historie, der var skrevet af en helt anden end hende selv, og så er biblioteket et godt sted at gå hen.

Nede på biblioteket gik Mona op og ned langs reolerne med bøger, for at finde en rigtigt god historie.

Det var lidt svært, for på alle bøgerne stod der bare hvem der havde skrevet bogen, og hvad bogen hed. Det blev Mona ikke meget klogere af. Hun kunne jo ikke vide hvilke af bøgerne der indeholdt en god historie, for det stod der ikke noget om. Bare forfatterens og bogens navn. Pyh, tænkte Mona. Hvis jeg skal læse alle de bøger, for at finde ud af hvilke af dem der har gode historier indeni, må jeg hellere se at komme i gang.

Du har sikkert været på et bibliotek, og så ved du også at der er virkelig mange bøger sådan et sted, og at det vil tage virkelig lang tid at læse dem alle sammen.

Da det blev aften, og biblioteket skulle lukke, gik bibliotekaren, der hed John, lige en runde for at se om alt var som det skulle være. En bibliotekar er sådan en der ved alt om alle de bøger der står på biblioteket, og som rigtig gerne vil hjælpe folk med at finde en god

bog der passer til dem. Men nu var dagen gået, tog John altså lige en runde op og ned mellem reolerne, inden han lukkede biblioteket og låste døren.

”Halløjsa,” sagde John overrasket, da han fik øje på Mona der sad på gulvet mellem to reoler, med en lille stak bøger ved siden af sig. ”Hvad sidder du der for?” spurgte han.

”Jeg er ved at finde en god bog,” svarede Mona, og så op fra den bog hun var ved at læse i.

”Har du så fundet en?” spurgte John.

”Ikke endnu,” svarede Mona, og så forklarede hun ham det med navnene udenpå bøgerne, som jeg fortalte dig om lige før.

”Åh,” sagde John. ”Du kunne da bare have spurgt mig. Jeg ved alt om hver eneste bog vi har her på biblioteket.”

”Gør du virkelig?” sagde Mona overrasket.

”Også i den grad,” sagde John. ”Jeg ved alt om alle vores bøger. Faktisk ved jeg så meget om dem, at jeg også ved noget om bøgerne som de ikke engang selv vidste at de vidste.”

Mona rynkede panden. Det var da noget forfærdeligt sludder, tænkte hun. Men fordi hun var godt opdraget, sagde hun ikke noget om det til John. Så kom hun til at tænke på at John måske kunne hjælpe hende med at finde en god bog.

”Det kan du tro,” sagde John da hun havde spurgt. ”Vores bedste bog står lige herhenne,” og så løb han ned langs reolen, hvor han fandt en bog som han skyndte sig at løbe tilbage med. ”Den her,” sagde han forpustet. ”Den er virkelig god. Det er en helt ny bog som Sigurd har skrevet. Vi har lige fået den i dag, men du må godt låne den. Altså, hvis du lover at passe godt på den.”

Det lovede Mona, og John rakte hende bogen, som hun straks tog med hjem. Egentlig havde Mona lyst til at begynde at læse i bogen med det samme, ”men det går jo nok ikke,” sagde hun og sukkede. Hun var nemlig ikke blevet færdig med at støvsuge sin dyne da den gode idé var kommet forbi, så det måtte hun lige se at få gjort først. Da hun var færdig med dynen, og havde stillet støvsugeren på plads i skabet, var det blevet tid til at lave aftensmad.

”Arh... Øv!” sagde Mona, der meget hellere ville læse i Sigurds bog. Men der var ingen vej udenom. Det var spisetid, så hun blev nødt til at lave noget aftensmad.

Da hun havde spist, og puttet gryder og tallerkener i opvaskemaskinen, lavede hun sig et krus te. Hun fandt også en småkage i kagedåsen, og tog begge dele med

ind i stuen. Så satte hun sig i sin allerbedste læse-
lænestol, og åbnede bogen. Nu skulle der læses.

Og Mona læste. Og så holdt hun op med at læse. Så kiggede hun underligt på bogen, mens hun tænkte: ”Hvad i alverden?” Og så læste hun lidt mere, og kiggede lidt mere på bogen, og sagde: ”Hvad i alverden?” en gang mere. Det var jo Monas egen historie der stod i bogen, det var bare Sigurd der havde puttet den derind.

Historien begyndte sådan her:

”Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.”

Lyder det som noget du har hørt før? Kan du gætte hvem jeg havde besøg af samme dag som Sigurd og Mona? Lige præcis – den gode idé besøgte også mig. Jeg var ved at vaske min motorcykel da idéen kom, og jeg skyndte mig at smide børste og sæbevand fra mig, og løbe ind på mit kontor for at skrive historien.

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay.

Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

